

Borba za identitet

Put ka slobodi

Adrian Ebens

Maranatha Media

Posebno se zahvaljujem
Nenadu Blažinu i Borislavu Subotinu
na njihovom radu u prevođenju ove knjige.
Hvala
Adrian.

Copyright © 2012 Adrian Ebens
www.identitywars.org

Prevod sa Engleskog na Srpski jezik -Nenad Blažin
Urednik izdanja na Srpskom jeziku -Borislav Subotin

Objavljuje
Maranatha Media

Ova knjiga je posvećena

Mom dragom ocu Avelju, koji me je naučio
da budem čvrst, da uvek budem pošten,
da uvek završim započeto,
da nikada ne tolerišem nepravdu.

Mojoj dragoj majci Evelin, koja me je naučila
da budem sanjar, da budem kreativan,
da volim prirodu i da budem darežljiv.

Mojoj dragoj sestri Karin,
koja je delila detinjstvo sa mnom i koja
me je često vedrila svojom dovitljivošću.

Sadržaj

Deo I – Dva carstva – Izgubljen identitet

1.	Život na baterije.....	1
2.	Izvor života.....	6
3.	Blizu srca Božjeg	13
4.	Porodično carstvo	16
5.	Porodična kriza	19
6.	Pakao na zemlji	23
7.	Pomoć sa nebesa.....	30
8.	Upoređenje dva carstva.....	34
9.	Srce Vavilona.....	38

Deo II – Jedna Sudbina – Povratak identitetu

10.	Kidanje lanaca života na baterije	43
11.	Otvaranje nebeskih vrata	49

Deo III – Povratak u posinaštvo

12.	Život napajan baterijama.....	52
13.	Stepenice ka nebu	56
14.	Isti bogovi, različita imena.....	60
15.	Kako čitaš?	66
16.	Kraj ropstvu	70
17.	Pad Vavilona	74

Deo I – Dva carstva – Izgubljen identitet

1. Život na baterije

Svetlo u sobi bilo je prigušeno. Jedan zid bio je oblepljen posterima. Slika pop muzičara i slika jednog sportiste, često su služili kao prozor u željenu realnost. Duž drugog zida nalazio se sto sa nekoliko školskih knjiga, dok je centralni objekat na stolu bio mali, ali veoma moćan stereo sistem. Ovo je bila soba tinejdžera koja je pokazivala ambiciju, turbulencije i sanjarenje. Velika borba vodila se u mom srcu, bitka sudbine i momenat istine. „Nikad nisam pomislio da ću učiniti tako nešto” – promrmljao sam dok sam gledao u pod. Koncept moje ličnosti bio je surovo testiran. Borba u meni bila je toliko intenzivna da sam, gledajući u postere na zidu, tražio utehu, koju su mi toliko puta donosili, želeći da skrenem misli sa žetve koju sam sada žnjeo. U vazduhu se osećao očaj. Moj um se hvatao za simbole koji bi stabilizovali moje uznemireno stanje: akademski, atletski, artikulirano, to su bili neki od simbola na koje sam se oslanjao, ali sada su bili nemoćni da mi pomognu. Oblak mučnine spustio se na mene i počeo da iz mene istiska osećaj ambicije. Probio je tajna mesta u mom srcu i ukrao sva skrivena blaga i uputio se ka najsvetijem mestu od svih – ka nadi. Razgovarao sam sa svojom majkom na način na koji sam obećao sebi da nikad neću učiniti. Bila je to poslednja stavka koja me je naterala da shvatim da nisam osoba koja sam želeo biti. Nisam se dopadao samom sebi i želeo sam da se promenim, ali izgledalo je beznadežno.

* * *

Depresija. Depresija je najveća kletva koja danas pogađa naše društvo. U svom obraćanju generalni direktor Svetske zdravstvene organizacije Dr. Gro Harlem rekla je da početne procene sugerišu kako 450 miliona

Ljudi na svetu pati od neke vrste mentalnog ili neurološkog poremećaja. Klinička depresija je vodeći uzrok globalnog invaliditeta.¹

Pokušajte da shvatite ogromnost ovog problema u statistici iz 1998/99:

- 1 million samoubistava svake godine.
- 10 do 20 milliona pokušaja svake godine, čak i do 38 svakog minuta.
- Samoubistvo u Americi je treći uzročnik smrti za muškarce od 35–te do 49–te godine života.²
- Smrtnost među australijskom omladinom od samoubistava bila je najviša u svetu 1997. godine.³

Šta se to dešava na svetu? Šta je toliko deprimirajuće u životu da milioni ljudi radije biraju da okončaju svoj život nego da dočekaju novi dan?

U svojoj knjizi *Igra uma* Filip Dej dosta otkriva ovom izjavom:

U stara vremena, brižne porodice bi se okupile i pružile depresivnom članu sigurnost i pažnju i pričom bi rešili problem... Danas, kada porodična jedinica doživljava krah, sa omalovažavanjem religije i odvajanjem članova porodice jednih od drugih zbog grozničavog tempa 21–og veka, psihoanaliza je preuzela ulogu savetovanja, koju su ranije vršili brižni članovi porodice ili propovednik u lokalnoj crkvi. Čvrsto verujem da ovo ima veoma štetan uticaj na naše društvo.⁴

Filip Dej izdvaja tri faktora: (1) Krah porodične jedinice; (2) Omalovažavanje religije; (3) Razdvajanje članova porodice jednih od drugih zbog grozničavog tempa života u 21. veku. Ključni faktor je krah porodice kao ćelije društva. Komentarišući na ovu temu, Dejvid Van Bima rekao je sledeće:

Stasala je generacija kao ni jedna do sad, u kojoj su mnogi obeleženi izraženom i ranom tugom. To su deca razvedenih roditelja. Oni su samo prednji red nazigled beskrajne vojske.⁵

¹ Dr Gro Harlem Brundtland, The WHO World Health Report 2001, page x

² Phillip Day, *The Mind Game* (Credence Publications 2002) In Introduction

³ Suicide in Australia - a dying shame. 2001. <http://www.wesleymission.org.au>

⁴ Phillip Day, *Introduction* - <http://www.campaignfortruth.com/Eclub/100702/depressionandsuicide.htm>

⁵ David Van Biema, "Learning to Live with a Past that Failed," People, May 29, 1989, p 79.

Džim Konvej u svojoj knjizi *Odrasla deca legalnih i emotivnih razvoda*, opisuje živopisno bol i gubitak hiljada onih koji su propatili zbog efekata legalno i emotivno rasturene porodice. Jedan od glavnih atributa koje on opisuje su nesigurnost i stalna pitanja “ko sam ja” i “da li vredim da budem voljen/a”.⁶

Ova pitanja upiru direktno u sam izvor ljudske dileme – osećaj vrednosti. Da li zaista iko brine o meni? Da li ja vredim nešto? Kako su se ova pitanja uopšte usadila u ljudsku psihu? Da bismo odgovorili na to pitanje moramo se vratiti na početak.

Odjednom Eva se našla gledajući netremice u zabranjeno drvo. “Zašto nam je Bog zabranio da jedemo sa ovog drveta?” – pitala se. Plod je izgledao tako primamljivo, prizivajući je da priđe još bliže. Odjednom, čula je glas koji je dopirao sa drveta. Sotona, videći priliku, iskušava je u obliku zmije; “Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu?”⁷ Sotona je mami da debatuje i u isto vreme ubacuje sumnju u njenu svest o bukvalnosti Božje reči. U oblasti logike i debate, Eva se ne može porediti sa Sotonom. Dodajući tome i Evi nepoznato oružje prevare i mraka, ova borba će biti razorno kratka ako bude pokazala spremnost da se upusti u nadmetanje otvorivši usta.

“Mi jedemo rod sa svakog drveta u vrtu; samo rod s onog drveta usred vrta, kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete.”⁸ Eva je prihvatila izazov ponavljajući Božje reči, ali je sada u dubokoj nevolji. Njena radoznalost u kombinaciji sa otvorenim izazovom od Sotone je ostavio nepripremljenu za sledeću izjavu: “Nećete vi umreti.”⁹

Da li ste se nekada našli u razgovoru sa nekim u kontekstu “prijateljske” debate i osećate da imate kontrolu nad razvojem situacije dok vaš sagovornik ne ubaci argument iz “slepog ugla”? Nešto što nikako niste očekivali, nešto što zaglavljuje fino podmazane zupčanike u vašem mozgu i drobeći ih zaustavlja? Ne nešto što bi zvučalo duboko ili prosvetljujuće, ali nikad ne biste očekivali da to čujete od njega. Mogućnost da on izgovori takve reči tako smelo i očigledno, nikada vam nije pala na pamet.

Sotona, videvši da je umrtvio svoj plen, sa razarajućom preciznošću povlači svoj pobednički potez. “Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro šta li zlo.”¹⁰

⁶ Jim Conway, *Adult Children of Legal or Emotional Divorce*, (Monarch Publications, 1990) p. 53.

⁷ 1. Mojsijeva 3:1

⁸ 1. Mojsijeva 3:2,3

⁹ 1. Mojsijeva 3:4

¹⁰ 1. Mojsijeva 3:5

Ovih nekoliko stihova mogu biti kao prolazak kroz mali gradić na proputovanju, zažmurite i promaći će vam. Koncept koji je Sotona predstavio Evi sadržao je u sebi seme prokletstva koje je sada zarazilo svu Adamovu decu, a to je – borba za značajnost. Koncept koji deluje tako liberalno ustvari sadrži samu suštinu lanaca koji porobljavaju ljudsku dušu u tamu i očaj. Zvuči preterano? Ostanite uz mene dok raskrinkamo taj koncept koji se zove “Nećete vi umreti,” i pogledamo njegovu ulogu u postavljanju pitanja, “Da li je ikome stalo do mene?” i “Da li vredim da budem voljen/a?”

Kada sam imao otprilike osam godina, sećam se da je moja sestra dobila lutku za Božić koja je mogla da se smeje i plače, čak i da pije mleko. Bilo je potrebno samo da se stave baterije u nju i ona bi proradila. Moja sestra se zabavljala njome satima. Hteo sam da je bacim psima, jer mi je njeno plakanje ubrzo postalo naporno, ali sam se predomislio jer nisam želeo da zauzvrat moja sestra plače sat vremena. Ova beba bi proradila jednostavnim stavljanjem dve baterije u njena leđa, a to je upravo ideja koju je Sotona pokušavao da prenese Evi. Ne moraš brinuti šta će drugi govoriti, imaš život u sebi. Možeš raditi šta god želis i ne moraš brinuti o posledicama jer imaš život u sebi. Sigurno nećeš umreti i dok god se vraćaš ovom drvetu da napuniš baterije sve biti u redu.

Zamislite da dete od 18 meseci kaže svojim roditeljima: ”Mislim da sam sposobna da se sama staram o sebi, jer upravo sam razgovarala sa patuljkom iz bašte i on kaže da imam moć u sebi koja će me održavati u životu i koja će mi ispunjavati sve potrebe, pa želim da vam se zahvalim na vašoj pomoći i možda se nekad ponovo sretnemo i ispričamo.” Upravo ovo se desilo Adamu i Evi u rajskom vrtu. Koncept “Nećete vi umreti“ je slomio njihov osećaj za potpunu zavisnost od nebeskog oca. Ovo je potpuno poljuljalo temelje njihove ličnosti kao pojedinaca. Poremelio je njihov osećaj identiteta i, kao posledicu toga, njihove vrednosti kao Božje dece. Zašto Adam i Eva nisu jednostavno shvatili da su pogrešili i vratili sebe u poziciju potpune zavisnosti od svog nebeskog Oca? Voleo bih da je tako jednostavno, ali koncept, nećete vi umreti jer imate moć u sebi, čak i na sekundu, ima momentalni efekat da vas spreči da se vratite u to blaženo stanje. Još ćemo se vraćati na ovu temu. Ali, vratimo se prvo na to sudbonosno drvo.

Obratite pažnju na Sotonin predlog da će im se, kada budu jeli sa ovog drveta, oči otvoriti i postati viša bića. Zaključak je da, ne samo da imamo moć u sebi, već i da materijalni svet poseduje moćne objekte, koje, kada posedujemo, mogu da nas učine još moćnijima. Dobrodošli u materijalni svet. U 1. Mojsijevoj 3:4.5, Sotona je u punom evanđeoskom zanosu da osvoji obraćenike za svoje novo utopijsko carstvo. Obećao je carstvo koje

daje moć i zadovoljstva onima koji ga prigrlje. Ovo carstvo je bazirano na dva principa:

1. Vi imate život u sebi koji vas čini potpuno nezavisnim od bilo kog dobrotvora ili autoriteta.
2. U našem okruženju postoje ljudi i objekti koje možemo posedovati ili biti povezani sa njima, a koji nas mogu učiniti moćnijima, prosvetljenijima i ispunjenijima u životu.

Kroz drvo poznanja, Sotona je nudio život na baterije, život kojem ne treba spoljni dobrotvor ili autoritet, otud i ime ovog poglavlja – život na baterije. Sotona govori da će ćelije našeg tela biti uvek pune ako pratimo njegovu životnu filozofiju.

Bitno je da shvatimo da nije bilo otrova u voću koje su pojeli Adam i Eva od kog su postali uplašeni, grešnici i pobunjenici. Biblija nam govori da je plod sa drveta bio dobar za jelo.¹¹ Otrovnost su bile reči koje je Sotona rekao Evi. Otrov je glavni princip njegovog carstva. Neki ljudi pitaju, zašto ja moram da patim kada su Adam i Eva pojeli plod, ja nisam jeo sa tog drveta? Istina je da svaki put kada uradimo nešto nezavisno od Boga, mi jedemo sa tog drveta na isti način kao Adam i Eva, jer smo progutali otrov Sotoninog carstva. U stvari, spoznajemo da jedemo sa ovog drveta svakodnevno i patimo od lošeg varenja kao rezultat toga.

Ideja da možemo da živimo bez Boga možda se ne čini čudnom većini ljudi, ali u sledećem poglavlju naučićemo da je ovakav vid razmišljanja poguban.

¹¹ 1. Mojsijeva 3:6

2. Izvor života

Bio je to dug dan na poslu. Bili smo u poslednjem stadijumu pripremanja budžeta – ustvari, spajanja oko devet budžeta u jedan. Bio je to delikatan proces, gde smo delili prihode među ambicioznim menadžerima, i svaki je želeo što veći deo, jer je to bio cilj. Uzalud sam pokušavao da izbacim sve te cifre iz svoje glave kad je odjednom telefon zazvonio. “Halo, ovde je tvoj tata, sine.” Zvučao je kao da ima ogroman teret na svojim plećima. “Šta se dešava, tata?” “Mama je doživela tešku saobraćajnu nesreću.” Te reči su me udarile kao malj. Odmah sam počeo da se tresem, a srce je počelo da kuca duplo brže u deliću sekunde. Mišići su mi ste gli kada je nalet adrenalina preuzeo kontrolu nad mojim telom. “Nesreća?” Ove reči sam skoro prošaputao pokušavajući da čvrsto držim telefon. “Koliko je ozbiljno?” “Prilično je ozbiljno, sine.”

Voleo bih da sam u tom momentu mogao da prođem kroz telefon i zagrlim svog oca, ali je on bio udaljen 12 sati putovanja i morao sam da čekam jutro da uhvatim avion. Kada sam spustio slušalicu, vrtelo mi se u glavi – šok, strah i obamrlost su me odjedanput udarile. Tada sam se setio Isusa, pao sam na kolena i zavikao, “Isuse, molim te, ne dozvoli da umre!” Otvorio sam svoju Bibliju i molio se sve dok me nije preplavio osećaj spokoja i osećao sam se skoro mirno. Misli su mi letele oko svakodnevnih stvari u životu dok me nije sve ponovo stiglo, strah, bespomoćnost i šok. Ponovno sam se spustio na kolena, molio se i držao se za Isusa.

Moja majka je bila na putu da održi čas muzičkog. Bila je na autoputu sa više kolovoznih traka između kojih je bilo zelenilo od deset metara širine. Krenula je u preticanje jednog automobila i to je sve čega se seća. Automobil koji se kretao iz suprotnog pravca, izgubio je kontrolu i

prešao kroz prostor između dva puta i udario direktno u automobil moje majke. Silina udarca kroz zaštitni zid izbila je motor iz automobila, a u isto vreme je nabio volan direktno u majčino lice. Iz nekog nepoznatog razloga, u tom momentu sedište se slomilo i veoma sam srećan što se to desilo, jer bi u suprotnom poginula na licu mesta. Kada su je doneli u bolnicu, ustanovili su da su joj slomljene ruke, noge, a cela leva strana lica je bila smrskana.

Kada su je uneli u bolnicu, tu se zatekao lekar koji je upravo završio svoju smenu. Kada ju je video odmah se bacio na posao. Borio se osam sati da joj spasi život i posle mnogo napetih trenutaka, njeno stanje postalo je stabilno. Ne mogu da nađem reči da se zahvalim tom lekaru; čak i sada mi kreću suze. Taj čovek je radio 16 sati i bio je dovoljno pažljiv da pozove mog oca u tri sata ujutro i obavesti ga da joj je stanje kritično, ali stabilno. Još uvek sam mu neizmerno zahvalan, pokazao je sjajan primer stručnosti, snage i ljubaznosti medicinske profesije.

Nekoliko dana kasnije moja supruga i ja bili smo na odeljenju intenzivne nege sa mojom majkom. Bio sam tako srećan što je vidim živu. Doktoru su bili zapanjeni brzinom njenog oporavka. Rekli su nam da više neće moći da svira klavir i da verovatno neće moći da hoda. Bio je to težak udarac, ali sam bio zahvalan što je još uvek sa nama. Moja supruga, Lorel, gledala je mamin medicinski karton i mahnula mi da pridem. Pokazivala je momenat kada su mislili da neće moći da je spasi i odjednom njeni vitalni znaci su postali stabilni. Nije pisalo kako se to desilo, ali sam znao da je moj Isus, izvor života, došao i održao je u životu. Veoma sam zahvalan za Isusovu životodavnu silu. Danas mama može da hoda, i ponekad kada svira klavir, osećam duboku zahvalnost Isusu što ju je izbavio od sigurne smrti.

Kada se radi o razumevanju izvora života, Biblija nas ne ostavlja u nedoumici. Čitamo sledeće o Isusu u Poslanici Kološanima:

„Jer kroz Njega bi sazdana sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza nj i za nj sazda. I On je pre svega, i sve je u Njemu.“ Kološanima 1:16,17

Sve što možemo videti i pojmiti, pa čak i stvari koje ne možemo videti su stvorene i održavane od strane Isusa Hrista.¹² Obratite pažnju na poslednju rečenicu. I sve je u Njemu. Tekst jasno kaže da sva životodavna sila koja dolazi od Sina Božjega drži na okupu ceo svemir. U Delima apostolskim, Pavle kaže ovo isto, ali na drugi način:

¹² „Jer je od tebe sve, i iz tvojih ruku primivši dasmo ti.“ 1. Knjiga Dnevnika 29:14

„Bog koji je stvorio svet i sve što je u njemu, On budući gospodar neba i zemlje... učinio je da od jedne krvi sav rod čovečiji živi po svemu licu zemaljskome, i ostavio je napred određena vremena, i međe njihovoga življenja: da traže Gospoda, ne bi li ga barem opipali i našli, premda nije daleko ni od jednoga od nas; jer kroz Njega živimo, i mičemo se, i jesmo; kao što neki od vaših pevača rekoše: jer smo i rod Njegov.“ Dela Apostolska 17:24–28

Vidimo da je Bog umešan u naše živote veoma duboko. Pavle počinje sa prikazivanjem šire slike, ali onda prelazi na lični nivo.

1. Odredio je vremena i mesto svim narodima.
2. Nije daleko ni od jednog od nas
3. ...i konačno Pavle ulazi u srž problema i govori da u Njemu živimo i mičemo se i jesmo.

Ako živimo u Njemu, prosta logika nam nalaže da ne možemo da živimo bez Njega. Kao božanski predstavnik, Isus, Sin Božji, je rekao, "...bez mene ne možete ništa."¹³ Molim vas da shvatite da ovo znači da ne možemo ništa bez Njega, ni fizički, ni mentalno, ni duhovno.¹⁴ Mi smo potpuno i neumitno zavisni od Isusa za sve, kao što novorođenče zavisi od svojih roditelja.

Dozvolite mi da ilustrujem koliko je dalekosežno značenje ovoga. Posmatrajte složeni organ srca. Ono radi kao pumpa da bi krv cirkulisala našim telima, bez pauze, decenijama. Ono što je zadivljujuće je da srce kuca bez ikakvog spoljnog faktora, samo od sebe. Srčani mišić može da se kontraktuje i opusti sam od sebe bez ikakvog stimulansa nervnog sistema. Ono ima nešto što nazivamo unutrašnjim sistemom regulacije. Sistem cirkulacije je sastavljen od posebnog mišićnog tkiva koje generiše i distribuira električne impulse koji stimulišu srčana mišićna vlakna da se kontraktuju.¹⁵ Ova mišićna tkiva su svakako specijalizovana jer proizvode električne impulse koji ne dolaze od nervnog sistema. Neverovatno je da nigde u knjigama anatomije ne postoji odgovor kako mišićna vlakna proizvode taj električni naboj da kontraktuju srce. Nazivaju se specijalizovanim i unutrašnjim, ali kako to rade, odakle dolazi ta energija?

¹³ Jovan 15:5

¹⁴ Elen Vajt, Vaspitanje, (Review and Herald Publishing, 1903) str. 29, "Kao što kroz Hrista svako biće ima život, tako i svaka duša kroz njega dobija nebesku svetlost. Ne samo intelektualna već i duhovna moć, osećaj pravедnosti, želja za dobrotom, postoje u svakom"

¹⁵ Gerard Tortora and Nicholas Anagnostakos, *Principles of Anatomy and Physiology*, (Harper and Row Publishers, New York, 1984) str. 463.

Ovde se putevi razilaze. Biblija nam govori da tu energiju dobijamo od Boga. "U njemu živimo." Dela Apostolska 17:28. Ali, Sotona nam govori da je to nerazdvojni deo nas, to je jednostavno deo bioloških procesa koji posedujemo kao deo nas samih. "Nećete vi umreti." 1. Mojsijeva 3:5. Ovo je fundamentalno pitanje. Ili je jedno ili drugo ispravno. Postoji mnogo hrišćana koji pokušavaju da idu srednjim putem i kažu: "Da, Bog je stvorio sve, ali to je kao sat na navijanje. On ga je navio i pustio da kuca." Kao da je Bog stvorio baterije i stavio ih u nas. Biblija ne uči tako. Mi smo blisko povezani sa Njim i potpuno zavisni od Njega, svake milisekunde, svake sekunde, svakog minuta, svakog sata, svakog dana. ¹⁶Bog aktivno, svesno i sa ljubavlju daje taj električni naboj koji održava naše srce u životu. U ovoj činjenici postoji nešto što nas ljude može učiniti da se osećamo neprijatno, ali posvetićemo se tome kasnije. Bitno je da sada raščistimo ovo pitanje. Ili verujemo da "kroz Njega živimo, i mićemo se i jesmo," ili verujemo "da nećemo umreti." Nema srednjeg puta.

Koliko god da je ovo izazovno za nas, bavili smo se samo fiziološkim delom ljudskog postojanja. Sada se moramo posvetiti mentalnom i duhovnom aspektu. Obratite pažnju na sledeći tekst:

"Da se uteše srca njihova, i da se ujedine u ljubavi, i u svakom bogatstvu punoga razuma, na poznanje tajne Boga i Oca i Hrista, u kojoj je sve blago premudrosti i razuma sakriveno." Kološanima 2:2.3

"I reče Gospod Mojsiju govoreći: Gle, pozvah Veseleilea, sina Urije, sina Orova od plemena Judina. I napunih ga Duha Svetoga, mudrosti i razuma i znanja svake veštine, da vešto izmišlja kako se što može načiniti od zlata i od srebra i od bronzne, da ume rezati kamenje i ukivati, da ume tesati drvo, i svaki posao raditi."
2. Mojsijeva 31:1-5

Biblija otkriva Boga kao izvor svog znanja i mudrosti. Tekst iz Kološanima 2:2.3 izaziva koncept po kojem mi ljudi možemo stvoriti znanje i mudrost. Svo znanje i sva mudrost dolaze od Boga. Primer ovoga je dat u 2. Mojsijevoj 31:1-5. Ovde vidimo da Bog daje čoveku mudrost i veštinu u zanatstvu. Zanimljivo je da mi često nazivamo ljude sa velikim

¹⁶ Ellen White, Vera i dela, (Review and Herald Publishing, 1979) str. 22, "Dela stvaranja pripadaju Bogu. Bog bi mogao, ukoliko zanemari čoveka, da mu odjednom zaustavi dah. Sve što jeste i sve što ima, čovek duguje Bogu. Ceo svet je Božji. Kuće ljudi, njihove lične svojine, sve što je vredno, Božja je zadužbina. To je sve Božji dar koji mu treba vratiti kako bi ljudsko srce postalo prosvetčeno."

sposobnostima i talentima “nadarenima“. Zaista, oni su nadareni od Boga.

Prebacimo se za čas u sred koncerta. Publika je očarana dok mlada dama klizi prstima po dirkama impresivnog klavira koji stoji na sceni. Ona čini da klavir bukvalno peva dodirrom majstorske ruke. Polako gradi temu do vrhunca, i osećamo da se bliži kraj. Želimo da nastavi, ali pesma se završava i publika nagrađuje umetnicu salvama aplauza, zadivljeni elegancijom i gracioznošću, kombinovanim sa strašću i intenzitetom. Mlada dama se nakloni, udišući aromu pohvala i odlazi sa scene.

Vratimo se malo unazad, jer postoji jedna interesantna stvar vezana za ovaj uobičajeni scenario. Svaki put kada se ovakvo nešto desi publika bi trebala da reaguje ovako: “Blagosloven Gospod od koga teku svi blagoslovi,“ ili slično ovome. Aplauz bi trebao da bude upravljen Bogu koji je dao umeće, mudrost i talenat. Umetnici bi srce trebalo biti preplavljeno ljubavlju i zahvalnošću Bogu za dar koji joj je On dao na korišćenje, ali ovo je redak slučaj. Kada bi smo se stvarno ponašali na ovaj način, ne bi smo osećali ushićenje uspehom, niti bili obeshrabreni neuspehom, jer naše delovanje ne potiče od nas, i ako ne potiče od nas onda ne možemo ni brati plodove uspeha niti se osećati dužnima kada ne uspemo.

Ovo je prokletstvo života na baterije. Zamislite drvo koje raste na ivici provalije. Osećaj koji imamo kada smo uspešni, verujući da smo mi zaslužni za taj uspeh, poredi se sa uzbuđenjem slobodnog pada kada skaćemo sa litice vezani bandži konopcima koji su vezani za podnožje drveta.¹⁷ Ali kada se susretnemo sa neuspehom, bandži konopac se pretvara u sredstvo naše nesreće koje nas strahovitom brzinom, kao praćka, udara nazad o drvo. Što duže živimo uljuljkani lažima da moć dolazi iznutra, veća je brzina udarca kada neuspeh stigne. Gotovo da nema načina da se pobeogne od prokletstva života na baterije. Jednom kada ste uzabrali od tog ploda, taj konopac je čvrsto vezan za vaše noge i ostalo je neizbežno. Nije slučajno što je “depresija vodeći uzrok invaliditeta u svetu.“¹⁸ TŽivot na baterije nas drži na ivici ponora. Konopac je čvrsto vezan za naše noge i koliko snažno se odbacimo sa ivice toliko snažnije udaramo o podnožje kada se pojavi neuspeh. Koliko udaraca ste doživeli do sada? Koliko ih još možete primiti? Vredi razmisliti o tome.

Pređimo na sledeći nivo. Videli smo dalekosežnost fiziološke i mentalne zavisnosti, ali šta je sa duhovnom i moralnom zavisnošću. Ovo je izazovno

¹⁷ Bandži je dugačak elastičan konopac koji avanturisti koriste da skaću sa mostova i ostalih visokih mesta. Bandži konopac se tegli do svega nekoliko metara od zemlje i potom vraća osobu na gore prilikom skupljanja elastičnog konopca.

¹⁸ Phillip Day, *The Mind Game* (Credence Publications 2002), U Uvodu

pitanje, pa stoga vežite pojaseve, jer može uslediti gruba vožnja.

Biblija govori, "Bog je ljubav". 1 Jovanova poslanica 4:8. Ovo nam govori da je Bog izvor ljubavi. Takođe, Biblija označava Boga kao Boga nade. Rimljanima poslanica 15:13. Ova ideja je detaljno objašnjena u poslanici Galatima 5:22.23:

"A plod Duha je ljubav, radost, mir, dugotrpljenje, čestitost, dobrotu, vera, krotost, uzdržljivost; protiv ovakvih stvari nema zakona." (Čarnić)

Značenje ovog teksta oduzima dah. Analizirajmo ga na čas. Svi ovi atributi dolaze od posedovanja Duha Božjeg. Ovo jednostavno znači da bez Božjeg Duha ne možemo iskusiti stvarnu ljubav, sreću, mir, strpljenje, dobrotu i tako dalje. Razmišljao sam jednog dana o ovoj biblijskoj istini dok sam šetao pored jezera. Bilo je mirno. Odjednom, primetio sam majku kako gura svoju ćerku na ljuljašci. Obe su se smejale i očito uživale u međusobnom društvu. Ljubav koju je majka osećala prema svom detetu je potekla od Boga. Misao da voli i da se nežno odnosi prema svom detetu nije potekla iz majčinog srca, već iz Božjeg srca i data je majci koja je izabrala da je ispolji, te je to postala majčina ljubav. Na ovaj način, to u stvari i nije majčina ljubav, već Božja ljubav izražena kroz majku. Ta ljubav postala je deo majke, jer je reagovala na delovanje Božjeg Duha, našavši način da je izrazi. U najistinitijem smislu, ne postoji tako nešto kao ljubav majke prema detetu ili ljubav među supružnicima. Radikalno? Ali biblijski!

Predstavio sam ovu ideju mnogo puta kada sam propovedao ili držao govore na seminarima i veoma je interesantno kako publika reaguje. Lica nekih ljudi izgledaju kao da sam udario na same temelje ljudskog roda. Postoje milioni ljubavnih pesama koje su ispevane, milijarde obećanja na venčanjima, izraza kao što su "Volim te i voleću te večno", ali nijedno od tih obećanja ne može biti održano bez Boga koji sipa ljubav u prijemčive duše. Stavimo atribute ljubavi na kraj bandži konopca. Zašto se tako veliki broj ljudi "odljubi"? Često se događa da osoba koja veruje da je ljubav nastala u našim sopstvenim dušama može da se probudi ujutro, i više ne "oseća" zaljubljenost u svog partnera. On/Ona počinje da sumnja da li je ta osoba prava za njega i često počinju da traži nekog drugog ko može da povрати to osećanje. Kreditna kartica na baterije je dostigla svoj limit i vreme je da se plati.

Šta je sa čovekom koji je iskreno mislio da će voleti svoju ženu zauvek, a onda se nađe u situaciji da ga privlači neka druga žena? On možda ne želi da se tako oseća, ali "ne može da sam sebi pomogne". Ljubav se

ne razlikuje od pohote, i on počinje da sumnja u svoj integritet. On se tada udaljuje od svog partnera gonjen osećajem krivice koji ga sprečava da veruje da još uvek može biti voljen. Verovao je da može da održi tok ljubavi iz svog srca, ali bandži konopac ga silno povlači na polazišnu tačku i njegov brak je završen. Zar je onda čudno što toliko ljudi ne može da postigne radost u braku.

Svi vi koji mislite da vaš brak više nije vredan, setite se da ljubav potiče iz srca Božjega i spremna je za svakog ko je zatraži od Njega. Ako osetite da ste izgubili tu ljubav ka svom partneru, tražite od Boga da vam je vrati. Vratit će vam je, On je to obećao.

3. Blizu srca Božjeg

Jurili smo niz autoput velikom brzinom. Lorel je imala učestale kontrakcije. Nismo želeli da nas porođaj uhvati na putu, pa smo kao munja leteli ka bolnici. Sve je bilo novo i uzbuđljivo; uskoro ćemo dobiti svoje prvo dete. Stigli smo na odeljenje porodilišta, a sestra nas je samo pogledala. “Trebali bi da prošetate, previše ste srećni.” To nas je veoma iznenadilo. Kada smo se vratili 45 minuta kasnije, Lorel više nije bila nasmejana. Posle nekih 30 minuta porođaj je počeo. Porođaj se zaista može opisati kao težak rad. Pokušavali smo da se setimo svih tehnika sa časova za trudnice, ali teško smo održavali koncentraciju. Kontrakcije su udarile kao teretni voz u punoj brzini. Čim bi se jedna završila, druga bi počela. Konačno, posle 11 sati, dobili smo svoje prvo dete, Majkla.

Postoji jedna jako zanimljiva slika Lorel i mene, odmah posle porođaja. Slika je apsolutno neverovatna. Sedela je zračeci od radosti, kao da je to sve deo radnog dana, a ja sam se lelujaao kao da ću se onesvestiti. Tog dana pronašao sam u sebi dublje poštovanje za žene. Dame, moram vam reći, gledati svoju ženu dok se porađa je težak posao. Kad završite sa smejanjem, reći ću vam koja je poenta ☺. Emotivni stres dok gledate onu koju volite kako preživljava toliki bol je neverovatan. Mi muškarci obično imamo rešenja za probleme, a sada nisam imao nijedno i to me je bolelo. Sve vreme sam se molio Bogu govoreći, “Bože, znam da mora postojati razlog za svu ovu bol, ali ja ga ne vidim.” Koliko mi je bilo drago kad se sve završilo.

Momenat kada sam uzeo svog sina prvi put u ruke bio je kao večnost. Pogledao sam ga u oči i on je gledao mene, bilo je očaravajuće. Dok sam ga gledao diveći se, obuzeo me je veliki strah. Znao sam da je moj sin žigosan istom prirodom kao i ja, prirodom koja se protivi autoritetu, koja

prirodno gravitira ka pobuni, radije nego ka poslušnosti. Znao sam da je na meni odgovornost da ga usmeravam i disciplinujem za pravu ljubav, dobrotu, nesebičnost i poslušnost. Posle svega ovoga pitao sam se, da li će mi biti prijatelj? Da li će nas nešto razdvojiti? Pomolio sam se tada na tom mestu sledećim rečima: “Dragi nebeski Oče, ne dozvoli da se bilo šta umeša između mene i mog sina, pomozmi da uvek budemo bliski i molim te da me dobro upozna i da mi bude prijatelj.” Intenzitet te molitve i danas osećam. Često je ponovim verujući da će je Bog uslišiti.

Četiri godine kasnije, šetao sam po mirnom subotnjem danu i razgovarao sa Gospodom, daleko od buke i vreve života. Razmišljao sam o svom Ocu na nebu, o Njegovoj ljubavi prema meni i koliko je dragocena. Odjednom, kao da se pokrenuo film u mojoj glavi o rođenju mog sina i ponovno sam oživeo u sebi onu želju da nikada ne budem odvojen od njega i da me zaista upozna. Scena se završila i, u tišini, začuo sam tihi glas u svojoj glavi koji mi je rekao, “Takva osećanja i ja imam prema tebi.” Nisam znao da li da se smejem ili da plačem, bilo mi je neobično teško da to prihvatim. Rekao sam, “Ali, Gopode znaš kakav sam, znaš da sam rekao i počinio mnoge loše stvari”, i tako sam nastavio borbu. Bio sam iznenađen sobom. Prihvatio sam Hrista kao svog Spasitelja i verovao sam da su mi gresi oprošteni, ali kada mi se Bog približio i rekao mi šta oseća prema meni, bilo mi je teško da to prihvatim. Na kraju sam povikao, “O, hvala ti, hvala ti što me voliš, i hvala ti za sve što si učinio za mene. Volim te puno.” Osetio sam kao da me zaista drži u svom naručju. Nisam mogao biti srećniji. Shvatio sam da me moj nebeski Otac toliko voli da ne želi da se bilo šta ispreči između nas, i boli ga čak i pomisao da nešto može da nas razdvoji i čini sve da do toga ne dođe.

Privilegija da budem deo Božjeg carstva su mi prilikom ovog iskustva bili dati na nivou koji sam mogao da shvatim iz prve ruke. Ubrzo posle ovog iskustva naveden sam na neke stihove iz Biblije koji su mi otvorili oči i podstakli me da slavim Boga još više. Nadam se da ćete značaj ovog teksta sačuvati u svojim srcima i da ga nikada nećete izgubiti. Evo pravog uvida u carstvo Božje:

“Ne prodaje li se pet vrabaca za dva dinara? I ni jedan od njih nije zaboravljen pred Bogom. A u vas je i kosa na glavi izbrojena. Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca.” Luka 12:6.7

Isus objašnjava principe svog carstva. U ovim stihovima imamo formulu onoga kakvu vrednost ljudi predstavljaju u tom carstvu. Šta je to što čini da su vredni, bitni i potrebni? Ako vam ovi razlozi nisu bitni, onda ovaj tekst neće imati posebnog značaja za vas, ali nisam još naišao na čoveka koji se ne bori sa njima.

Isus naglašava vrednost vrabaca po ljudskim merilima. Reč dinar u originalu jeste assarius. Jedan assarius je jednak jednoj dnevnicu prosečnog čoveka. Za dva dana rada mogli ste kupiti 5 vrabaca. U zemaljskim okvirima znači da vrapci imaju malu vrednost. Isus tada naglašava, "I ni jedan od njih nije zaboravljen pred Bogom." Poenta je da su vrapci vredni u carstvu Božjem, čim ih Bog ne zaboravlja. Isus tada upoređuje Božje misli prema nama u odnosu na vrapce. "A u vas je i kosa na glavi izbrojena." Ako to nije znak bliskosti, onda šta je? Da li znate nekoga ko toliko toga želi da zna o vama, da čak vodi računa i o broju dlaka na vašoj glavi? I onda dolazi do glavne poente. "Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca." Vidite li kako se dobija na značaju i vrednosti u Božjem carstvu. Jednostavno tako što se Bog stara o nama sa puno ljubavi i bez prestanka. Njegove misli su posvećene nama: daje nam život, čini da nam srca kucaju, i konstantno izliva ljubav u naše živote da možemo uživati u životu, i daje nam bogate poklone, talente i mogućnosti za naš užitek i na službu drugima. Tu se krije tajna carstva Božjeg, tajna značaja. Ovo je ključ koji otključava zaključana vrata carstva bezvrednosti i depresije. Imate li hrabrosti da verujete u to?

Dok smo još uvek kod ove činjenice, da li znate koliko Bog misli na vas? Poslušajte ovo:

"Mnoga su čudesa tvoja, koja si učinio, Gospode, Bože moj, i mnoge su misli tvoje s nama. Nema ti ravna. Hteo bih kazivati i javljati, ali im broja nema." Psalam 40:5

Ako je naša vrednost određena time koliko ljubavi Bog ima prema nama, onda ovaj tekst govori da smo neprocenjivi, jer otkriva da su Njegovi planovi i misli koje ima za nas veći nego što se može opisati brojevima. Kakav je osećaj biti neprocenjiv? Taj osećaj biti samo onoliko dobar kolika je i vaša vera da nas Bog voli tako mnogo, zanemarujući da li smo dobri ili loši. Ovo je divna vest i jako sam zahvalan za nju. Kada god budete u iskušenju da sumnjate u svoju vrednost, samo pogledajte vrapce i verujte!

4. Porodično carstvo

Dan je topao i vlažan. Duh svečanosti prožima sobu. Prijatan miris se širi iz kuhinje, obećavajući lepu zakusku. Smeh odzvanja dok se prepričavaju dogodovštine iz prošlosti. Razmenjuje se pokloni u atmosferi mešavine uzbuđenja i iznenađenja, pomešanih sa ljubavlju. Deca su u dvorištu, igraju se crevom za vodu, hladeći se i prskajući vodu posvuda. Ovo je praznična atmosfera na kraju godine u Australiji. Vreme za porodicu, da se reafirmišete gde pripadate, da se ponovno povežete sa voljenima i da delite poklone, dragoceno i važno vreme koje provodite zajedno.

Ništa nije bitnije od bliske porodice da nas čuva od razjapljene čeljusti depresije i osećaja bezvrednosti. Porodica može biti mesto gde ste prihvaćeni takvima kakvi jeste, gde možete biti ono što jeste, gde vam mogu biti oprostene greške i gde možete jednostavno uživati u zajedničkom životu.

Isus nam prikazuje vitalnu sliku carstva Božjeg kada nas uči kako da se molimo. Isus je rekao, "Ovako dakle molite se vi: Oče naš koji si na nebesima;..." Isus nije rekao "Dragi Bože" ili "Vaše Sveto Visočanstvo" ili "Dragi Care," već radije, "Dragi Oče."

CARSTVO BOŽJE JE PORODICA

TOvo se čini očiglednim mnogima, ali značaj porodičnog carstva je dalekosežan. Posvetićemo pažnju tome u narednim poglavljima.

Otac se po prvi put javlja ljudskom rodu u Mateju 3:17. Od početka vremena pa sve do krštenja Isusa, Bog nam se obraćao kroz svog Sina.

Isus je bio Jehova koji je razdvojio crveno more, on je bio Jehova koji se javio na gori Sinaju i on je bio Jehova koji je uveo Isusa Navina u obećanu zemlju. 1 Korinćanima 10:1–4. U vreme krštenja Hrista, Sin Božji je postao Emanuilo – Bog sa nama – kao jedan od nas. Sada nam se Otac obraća po prvi put i Njegove reči su veoma značajne (kao što uvek i jesu) jer ovde Bog iznosi srž prirode svog carstva. “Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji.” Postojali su mnogi načini na koji je Bog mogao da predstavi svog Sina, kao na primer: “Ovo je Stvoritelj neba i zemlje, Njega slušajte,” ili “Ovo je vaš Car, Njemu se pokoravajte.” Ali Bog je radije predstavio Njegov identitet kao porodični, nego kao Vladara ili Cara. Ako analiziramo ovu izjavu, primećujemo sledeće:

1. 1. Ovo je Sin moj
= **Identitet**
2. Ljubazni, koji je po mojoj volji
= **Vrednost**

IU Božjem carstvu, naš značaj i vrednost, određeni su našim odnosom sa Njim. Ovo je u potpunoj suprotnosti sa Sotoninim carstvom gde su vaš značaj i vrednost određeni vašim uspehom i dostignućima i kako vi i vaša okolina sudite o tome. U Božjem carstvu, on je naš Otac, a mi Njegova deca i to je naš identitet. Znaju vas po tome kome pripadate, a ne šta radite. Činjenica da Bog voli svoju decu i izliva na njih blagoslove konstantno, i želi da bude blizak sa njima, daje im veliki osećaj vrednosti. “Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca.”

U Božjem carstvu vaša vrednost i identitet su postojani kao i Njegova nepromenljiva priroda. Nezavisno od uspeha i poraza, vaš odnos sa Njim je konstantan a vrednost sigurna. U Sotoninom carstvu vaša vrednost je bezbedna koliko i berza nakon 11. septembra 2001 – ekstremno promenljiva, potpuno nesigurna i osuđena na propast. Možete li garantovati da ćete uvek biti uspešni? Možete li biti sigurni da će ljudi oko vas, od kojih tražite ohrabrenje i podršku, uvek aplaudirati vašim naporima? Ko ima uši neka čuje; mudar čovek je sazidao kuću na čvrstoj steni a ne na pesku.

Kako bi nam omogućio da sačuvamo sopstveni identitet, i kako bi sprečio da nam život bude pun očaja, obeshrabrenja, bezvrednosti i smrti, Bog je postavio u srcu svog carstva zakon koji čuva naše odnose. On određuje dve vrste naših odnosa: odnos između nas i našeg nebeskog Oca, i odnos između nas, braće i sestara u carstvu Božjem. Zato je Isus rekao:

“Ljubi Gospoda Boga svojega svojim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom misli svojom. Ovo je prva i najveća zapovest.

A druga je kao i ova: ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. O ovima dvema zapovestima visi sav zakon i proroci.“ Matej 22:37–40

Ove dve velike zapovesti su stvorene da čuvaju naš identitet i vrednost kao Božje dece. Ove dve zapovesti su, naravno, skraćenih deset zapovesti. Da li ste ikada razmišljali koliko su deset Božjih zapovesti vitalne u sprečavanju gubitka osećaja vrednosti. U carstvu Božjem, deset zapovesti su postavljene u kontekst međusobnih odnosa. Ako presećete te veze, uništavate sopstveni identitet, i smrt vas vuče u svoj zagrljaj. Ništa nije sporno u Božjoj izjavi da je plata za greh smrt. Greh, kojeg Biblija tumači kao prestup zakona (1. Jovanova 3:4), uništava naš identitet i vrednost. Kada izgubimo identitet i osećaj vrednosti, duša žudi za smrću. Ovo je razlog zašto su depresija i samoubistvo najveći problem u modernom društvu, a odgovor je jednostavan – greh. Da li možete da shvatite zašto Bog toliko mrzi greh? Greh je pljačkaš našeg identiteta i vrednosti kao Božje dece, i Bog je stoga rešen da uništi greh. Da rezimiramo na brzinu neke činjenice :Just to quickly summarize where we have been:

1. Božje carstvo je porodica.
2. Bog je naš Otac, a mi smo Njegova deca.
3. Naša vrednost i identitet su bazirani na našem odnosu sa Njim.
4. Carstvo Božje je carstvo veze bazirano na našem odnosu sa Bogom i odnosima koje imamo jedni sa drugima.
5. Ove odnose čuvaju deset zapovesti.
6. Prekršaj deset zapovesti uništava naš identitet i vrednost.

5. Porodična kriza

Mogao sam zaključiti po njegovom izrazu lica da je doživeo traumu. Podočnjaci ispod očiju osujetili su sve njegove napore da izgleda kao da je sve u redu. Rekao sam: “Izgledaš izmučeno!”

“Moja žena i ja smo se rastali“, rekao je bolnim glasom. “Jednostavno, nisam to predvideo,“ rekao je sa velikim žaljenjem. Razgovarali smo o izazovima koji ga sada očekuju kada je rekao: “Ne mogu da podnesem da ne viđam decu – to me naprosto ubija.“ Video sam da se trudi svim silama da se drži čvrst, i zaista sam osećao njegovu bol. Iskreno sam poželeo da mu pomognem. Njegov poslednji komentar bio je “Neznam više šta je gore, a šta dole, ni kuda sam krenuo.“

Samo oni koji su proživeli torturu rastavljanja i razvoda mogu da razumeju osećanja koja su bile u tim rečima. Šok, bes i tuga koju ostavljeni oseća, često su upoređeni sa iskustvom kad jedan od partnera umre.¹⁹ Razorna stvarnost razvoda znači mnogo više od puke podele imovine, ona znači kompletno redefinisane identiteta.²⁰ Najveće žrtve su naravno deca. Raspon destruktivnih osećanja koja prolaze kroz srce deteta, ne samo u trenutku razvoda već kroz ceo život, ne može se u potpunosti izračunati.

Džim Konvej je anketirao stotine odraslih koji su bili deca razvedenih roditelja i opseg emocija koje su osećali su opisali na sledeći način:

¹⁹ Nelly Zola and Renata Singer, *True Stories from the Land of Divorce*, (Pan Macmillian, Sydney, 1995) p 2.

²⁰ Isto.

Nesrećno	72%
Bespomoćno	65%
Usamljeno	61%
Uplašeno	52%
Besno	50%
Napušteno	48%
Odbačeno	40%
Bezvredno	30%

Problemi koji su se pojavili zbog pretrpljenog razvoda kod ovih ljudi su:

Stalno traženje podrške	58%
Blokiranje određenih delova prošlosti	54%
Previše strogo sude o sebi	53%
Preozbiljno se shvataju	47%
Preterane reakcije na situacije nad kojim nemaju kontrolu	42%
Problemi u vezama	40% ²¹

Da li je čudno što Bog kaže, “Jer Gospod Bog veli da mrzi na rastavu!” Malahija 2:16. Nebitno kako se dogodi, ko koga ostavi, gubitak porodice je uništavajući za sve. Nema pobednika kada se prekinu porodične veze. A upravo se ovo dogodilo na nebu. Božja porodica je bila rastrgnuta krizom, kada se jedan od njegovih ljubljenih sinova okrenuo protiv njega.

Biblija kaže u Otkrivenju 12:7, “I posta rat na nebu.” Kada čitamo ove stihove, možemo pogrešno protumačiti da je došlo do rata dva cara i njihovih carstava, ali ovaj rat je bio cepanje Božje porodice. Možete li zamisliti trenutak kada je Bog prvo stvorio Lucifera i nežno ga držao u naručju? Bog je dao i srce i dušu ovom nežnom anđelu. Dao mu je samo ljubav i privilegije da služi na najvišim nivoima svoje porodične uprave. Ali sada je Njegovo dete kuljalo rečima mržnje i pobune. Koristeći se lažima i prevarama, otrovao je umove mnoge Božje dece. Možete li zamisliti tugu? Lucifer, stvoren savršen, sada je bio pun mržnje i želje za

²¹ Conway, p 31.

ubistvom. Ustremio se da ubije večnog Sina Božjeg, jer Isus otkriva da je Sotona ubica od samog početka.²² Istinitost ovoga se prikazala na krstu na Golgoti, gde se Sotona nadao da će se rešiti Isusa.

Ko može da pojmi gubitak koji je Bog osećao zbog svog sina Lucifera? Imamo sliku kako je to izgledalo, ako se setimo priče o Davidu i njegovom sinu Avesalomu. "Sine moj Avesalome, sine moj, sine moj Avesalome! Kamo da sam ja umro umesto tebe! Avesalome sine moj, sine moj!"²³ Avesalom, zgodan i naočit momak, želeo je da ubije svog oca i uzme mu carstvo. Ali, Davidova vojska je opkolila Avesalomovu vojsku i Avesalom je poginuo u bitci. Umesto sreće zbog pobede u bitci, David je tugovao zbog gubitka svog pobunjenog sina. Nema pobednika kad se porodica rastavi.

Veoma je važno zapamtiti da u carstvu Božjem naša vrednosti i identitet leže skriveni u našem odnosu sa Bogom Tvorcem, našim nebeskim Ocem. Kada je Lucifer napustio svoju nebesku porodicu i raskinuo sveze sa Bogom, izvršio je mentalno i emotivno samoubistvo i otvorio vrata neočekivano mračnim emocijama. Da ste pre njegove pobune upitali Lucifera ko je on, on bi sa pouzdanjem i mirom rekao, "Ja sam sin Božji i on me voli." Da ste mu postavili isto pitanje kada je odbacio Boga, šta bi on mogao reći? Više nije imao identitet, uništio ga je. Kakav god identitet pokušao da stvori za sebe nakon toga, NIKADA, NIKADA, ne može da popuni prazninu i osećaj gubitka zbog razaranja bliske veze sa svojim nebeskim Ocem.

Mnogo puta je pokušao da povrati izgubljeno, ali njegov ponos mu nije dozvolio. Pritom nije ni mislio da mu može biti oprosteno posle njegove drske nezahvalnosti i otvorene pobune. Lucifer, sada Sotona, je ostao sam. Nema nikoga da ga uteši, nikog da ga voli i nema mesto koje bi mogao nazvati domom. Sada je Sotona obuzet osećanjima bezvrednosti, nesigurnosti, straha, praznine, zavisti, ponosa, samoopravdanja, arogancije, besa, gneva i željom da vlada drugima.

Sotona više nije znao šta je gore, a šta dole. Morao je da redefiniše sopstveni identitet i da nekako uguši prazninu, bezvrednost, ništavilo koje je osećao u sebi. Kao i svako dete koje se oseća bezvredno, Sotona nosi obeležje nesigurnosti, straha, ludila i očajne potrebe za priznanjem od koga god ga može dobiti. On žudi za pažnjom i da bi zadovoljio svoju prazninu, njegova perverzna priroda teži da bude obožavana i voljena. Učiniće sve da da ublaži bol, usamljenost i bezvrednost.

²² Jovanova poslanica 8:44

²³ 2. Knjiga Samuilova 18:33

S obzirom je Sotona odbacio lični odnos sa Bogom kao osnovu vrednosti, on ne može da stvori carstvo zasnovano na ličnom odnosu. Ostala mu je samo jedna opcija. Radije budi poznat po tome šta radiš nego po tome kome pripadaš. Ovo carstvo nikada ne bi moglo da funkcioniše kada bi svi priznali da život, mudrost i ljubav dolaze od Boga. Kako bi prikazao Boga tek kao silu sa kojom ne možemo imati lični odnos, Sotona je izmislio princip „unutrašnje moći“, sile koju možete koristiti i zloupotребiti bilo kada. Sotonino carstvo je carstvo moći, dokazivanja i udovoljavanju u zadovoljstvima. Glavne odrednice su mu da ne odgovarate nikome i da brinete samo o onima koji vam mogu biti korisni.

Ovo carstvo je po svojoj prirodi osuđeno na propast, jer životodavna sila ne pripada nikome ko nema iskonski život u sebi, i jednog dana će se povući od onih koji tvrdoglavo odbijaju da priznaju svoj identitet kao Božja deca. To je osuđeno na propast, jer ništa ne može da ublaži bol i gubitak koji dolaze zbog gubitka identiteta. Ovde se ogleda istina iz Biblijskog teksta koji kaže, „nema mira bezbožnicima“ (Isaija 48:22).

Ako se vratimo u ovom kontekstu u Rajski vrt vidimo da spolja Sotona izgleda lukav i pametan i da pokušava da osujeti svoje izbacivanje iz raja. Ali iznutra leži srce puno praznine i nesigurnosti koje se bori da oformi novi identitet i da pobegne od provalije beznađa koja se neprestano širi.

6. Pakao na zemlji

Ovo mora da je jedno životnih iskustava koje najviše cepa srce. Možda su trebale godine, ali tokom vremena sigurno ste sa nekom osobom izgradili čvrsto prijateljstvo. To je prijateljstvo sa nekim čije vam društvo zaista prija. Odjednom primećujete da se vaš prijatelj pomalo čudno ponaša. Pokušavate da ignorirate i govorite sebi da vam se samo učinilo i da to nije ništa. Ali dokazi se gomilaju kako vreme prolazi i na kraju osećate se primoranim da pitate svog prijatelja o čemu se radi. Posle niza pokušaja da probijete zid ćutanja koji je podigao oko sebe, saznajete da je neko uticao na vašeg prijatelja protiv vas, zbog čega je naveden da pogrešno protumači vaše namere i to vas ostavlja zapanjenim.

Razum će sigurno prevladati i brzo ćete rešiti ovaj nesporazum, ali nije tako. Kada pokušate da date razumno objašnjenje, besramno ste optuženi da pokušavate da se izvučete. U ovom momentu neke od sledećih emocija mogle bi prevladati vama: povređenost, bol, bes ili čak osećaj poraženosti da je vaš prijatelj mogao tako lako da poveruje nekom drugom, a da se nije prvo obratio vama, a kamo li da vas odbrani. Vaša temperamentna reakcija ili tišina (koja god od ove dve) signalizira vašem prijatelju da je sve što je rečeno protiv vas istina. Ovo je kao dodavanje soli na ranu!

Čitajući ove redove uz bolne uspomene koje izviru potvrđujete istinitost ovog scenarija koji se ponavlja od postanja sveta. Dok ih pišem i ja se podsećam sličnog događaja koji sam doživeo i pitam se još jednom – ZASTO?

Siguran sam da svako od nas nosi ovakve ožiljke i oni nam na neki način mogu pomoći da shvatimo kako se Bog osećao kada su Adam i Eva

uzbrali plod sa drveta poznanja dobra i zla. Ovo je jedna od najvećih misterija života, da stranac može rastaviti najbolje prijatelje.

Često sam zamišljao Boga kako gleda svoju ćerku Evu koja se našla u sred vrta ulazeći u dijalog sa "strancem." Posle svog vremena kojeg je On proveo sa Evom, pokazujući joj nebrojene znake svoje ljubavi, da li će se držati sigurnosti i ljubavi svog nebeskog Oca ili će prigrliti reči Sotone kroz zmiju? Zašto Bog nije intervenisao i poslao anđela da spreči rasturanje njihove veze? Verujem da postoji mnogo pitanja u ovom momentu. Iako nemamo vremena ni prostora da ih sve obradimo, zaista neka pitanja ne možemo obraditi dok ga ne vidimo licem u lice. Centralni odgovor je ljubav. Ljubav daje privilegiju da donesete izbor čak i ako taj izbor može povrediti davaoca izbora. Ako bi Bog reagovao svaki put kada bi neko od Njegove dece krenuo stranputicom, onda u stvari ona ne bi imala pravo izbora. Postoji vreme za instrukcije i ispravke, ali isto tako postoji i vreme tišine kada davalac izbora potvrđuje sve svoje izjave ljubavi koje je izgovorio, jer ljubav bez izbora uopšte nije ljubav. Ovo je stvarnost sa kojom se bore svi roditelji kada vaspitavaju svoju decu. Ako posle svih naših instrukcija i usmeravanja, naša deca odluče protiv nas, da li ćemo im zabranjivati da bismo se spasili bola odbacivanja; ili ćemo tugovati u tišini, dozvoljavajući im izbor da nas odbace? To je težak izbor za svakog roditelja.

Bog, obučen u ljubav, tiho gleda kako Njegova dragocena ćerka Eva, postaje instrument u uništenju Njegovog dragocenog sina Adama. Do sada je bol u Božjem srcu morao dostići kolosalne razmere. Da li će bol u Božjem srcu zbog gubitka svoje ćerke izazvati da reaguje i umeša se da bi spasio Adama? NE! Božanska ljubav stiska zube i i čeka u tišini, neosporno dokazujući da je on zaista Bog slobode i slobodnog izbora. On dozvoljava Adamu da sam izabere. Kada pričamo o iskušenjima nemojte misliti da Bog ravnodušno sedi u sigurnosti nebesa i gleda da li Adam i Eva imaju kvalitete da postanu članovi nebeskog kluba. NIKADA! Bog je jednako kušan kao Adam i Eva. Bog zna da će, ako Adam i Eva padnu, morati da istrpi kolateralnu štetu, što znači da će morati da se pozove na zalag koji je dat pre stvaranja sveta,²⁴ a to je da žrtvuje svog jedinog Sina – Isusa Hrista, kako bi nas ponovo pridobio. Svega ovoga Bog je bio svestan dok je gledao Adama i Evu u tišini. Kakva ljubav je sadržana u ovoj tišini? Ova demonstracija ljubavi će uništiti iskvarenu tvrdnju da je Bog bio motivisan interesom kada se brinuo o našim praroditeljima.

Objasnili smo u prvom poglavlju kakvu filozofiju su prigrlili Adam i Eva kada su jeli sa drveta, a u prethodnom poglavlju smo objasnili

²⁴ 1. Petrova 1:20; Otkrivenje 13:8

tragičnu miksturu emocija koja je Sotonu naterala da osmisli koncept da je život bez Boga moguć i da oformimo sopstveni identitet onim što postizemo. Dok je želudac Adama i Eve već vario plod koje su pojeli, oblak bezvrednosti i krivice se stvarao u njihovom umu i gasio taj lep, srećan i radostan osećaj odnosa čoveka sa Bogom. Kletva života na baterije je počela sa svojim podmuklim radom i u kratkom periodu Adam i Eva su bili zahvaćeni krivicom i strahom. Oni su, zajedno sa Sotonom i njegovim anđelima, izvršili mentalno i emotivno samoubistvo. Izgubili su svoj identitet i vrednost, i nisu mogli učiniti ništa da ih povrate. Nisu mogli da se vrate pod milost Božju. Raskinuli su veze sa Njim i samo Bog može da ih oporavi. Ova činjenica je očigledna čak i kada se osvrnemo na sopstvena iskustva. Ako neko raskine odnos sa nama, samo nevina strana može da ga popravi, zato što se ona druga, kriva strana, odrekla svog autoriteta u vezi.

Važno je da se sada podsetimo onoga što smo govorili u drugom poglavlju. Bog je izvor života, mudrosti i radosti. Adam i Eva su sada sebe udaljili od ovog izvora verujući u laž da sve ovo imaju u sebi. Njihova moć rezonovanja ne može više biti nesebično i objektivno korišćena. Njihov um je u potpunosti harmoniji sa Sotoninim. Nemaju moć da prozru Sotonine laži. Sotona počinje da im puni glave lažnim teorijama o Božjem karakteru. U isto vreme, Sotona im govori da su loši. Govori im da zaslužuju da umru i da su bezvredne ličnosti. Sotona je namerio da uništi naš osećaj identiteta i to čini tako što nam govori laži o Bogu i laži o nama samima. Dok god verujemo u te laži o Bogu i o nama samima, ne možemo se pomiriti sa Bogom.

Stranac je razdvojio najbolje prijatelje. Kada Bog dolazi da ih poseti, glas koji su nekada držali najslađim u svemiru, sad ih tera u bežanje i sakrivanje zbog straha i očaja. Sotonino nedelo se ostvarilo.

Zamislite da dolazite sa posla, radosno iščekujući ritual koji ste razvili sa svojim detetom. Svako popodne vaše dete istrčava na vrata vičući "tata, tata," i onda vam se baca u nežan zagrljaj. Dok se približavate kući, shvatate da vaše dete nije izašlo da vas pozdravi. Začudeni ulazite u kuću i čujete prestravljeni vrisak i male brze korake kako se udaljavaju ka bašti da bi se sakrili od vas. Nešto je narušilo vaš odnos. Gde je bila ljubav, sada je strah. Nijedan otac ne voli da njegovo dete beži od njega čak i na zvuk njegovog glasa. To boli. Tragedija je da greh može da učini da se bojimo nekoga ko ima najviše ljubavi, blagodatni, strpljenja, ljubavi prema slobodi u svemiru.

Bog je suočen sa ozbiljnom dilemom. Kako da im se približi sada kada slušaju tuđi glas? Svaka reč koju Bog izusti tumači se u zlom kontekstu.

Adam i Eva znaju da su krivi, ali nemaju sigurnosti ni vrednosti da prihvate da su pogrešili, kada su jednom prihvatili pogrešne ideje o Bogu, izvoru života i mudrosti. Vođeni duhom krivice i nesigurnosti postali su prkosni. Izubili su moć da rezonuju pošteno.

Divim se Bogu koji je prikazao ljubav u strpljenju. Bog poziva Adama rečima "Gde si," ne zato što ne zna, već da dozvoli Adamu da se suoči sa problemom. Gde se nalazi tvoj um Adame? Šta se dogodilo sa tvojim identitetom? Fizičke manifestacije uvek reprezentuju duhovne, i Adamovo i Evino skrivanje očito otkriva da se skrivanje odigrava u njihovim umovima. Obukli su sebe u obmanu i prevaru da bi izbegli suočavanje sa istinom koja izgleda zastrašujuće. Bog pokušava da im pomogne da prepoznaju problem, kako bi im mogao dati blagosloveno rešenje.

Adam odgovara Bogu da se boji zato što je go. Ovo priznanje je interesantno iz konteksta 1. Mojsijeve 2:25. "A behu oboje goli, Adam i žena mu, i ne beše ih sramota." Adam je bio go pre nego što je jeo plod i nije ga bilo sramota. Hebrejska reč (buwsh) znači zbunjen, zatečen i razočaran. Bio je zbunjen pitanjem ko je on, i osećao je krivicu zbog onoga što je učinio. Bog sada otkriva izvor Adamovog bola. "Ko ti kaza da si go? Da nisi jeo sa drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega?" Bog ne pita Adama, "Kako znaš da si go?" On pita Adama, "Ko ti je rekao da si go?" On pokušava da ukaže Adamu na podstrekivača laži kojima je obmanut. Drugim rečima, "Zbog koga bežiš od mene?" "Ko se isprečio između nas?"

Adam je suočen sa pitanjem direktno, "Da nisi jeo sa drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega?" Ovo je prosto pitanje koje traži prost da ili ne odgovor. Sada kada Adamov um doživljava Boga kao sebičnog i osvetoljubivog, a njega samog kao glupog i bezvrednog, on sabira dva i dva u svom mozgu i dobija šezdeset i četiri. Adam "zna" da ako kaže da, moraće da ponese odgovornost, a ako kaže ne moraće da podnese dvaputa, jednom zato što je jeo sa drveta, a drugi put za laganje. Znajući da nema gde, Adam se priprema za borbu i napada (kao i svaka nesigurna osoba) pokušavajući da zada nekoliko udaraca Bogu. Kao što izreka kaže, "ako propadaš, ne propadaj bez borbe."

"ŽENA koju si udružio sa mnom, ONA mi dade s drveta, te jedoh."

Ovo je tipičan odgovor. Uhvaćen je na delu i napada Evu dva puta i Boga jedanput. Možete li zamisliti Evin šok ovim čovekom, koji se kratko pre toga zakleo da će sa njome biti i u dobru i u zlu, ali na prvoj prepriči on pada, i to na lice. Greh ne može da proizvede herojsku figuru koja se

nesebično daje da pomogne i podrži druge. On uvek rezultira scenariom gde sebičnost dominira.

Ne želimo da propustimo proces koje se ovde odvija. Adam reaguje gonjen krivicom i nesigurnošću, kombinovanom sa pogrešnom koncepcijom Božjeg karaktera i velikom dozom ponosa. Sada, kada više ne vidi sebe kao Božje dete, on mora da prigrli filozofiju, "Ako ne stanem sebi u odbranu, niko neće!" On misli ovo jer više nema Oca. Ovo je trenutak u kojem greh lomi srce: Kako Bog da pokaže Adamu da ima iskrivljenu sliku o Bogu i da nije bezvredan i glup? Kako Adam može da proveri istinitost ove situacije, kada je izgubio moć da rezonuje objektivno? Bog je jedini izvor mudrosti, a Adam je otišao od tog izvora. Čak i kada Adam rezonuje, kako da se oslobodi osećaja krivice i ponosa kada žestoko odbacuje sve što podseća na istinu? Adam ne može da podnese da mu Bog govori da nije u pravu, čak i kada je to učinjeno iz ljubavi i zbog njegovog sopstvenog dobra, jer nesigurnost upravlja njegovim razumom.

Moje molitve su usmerene ka tome da shvatimo da su Adam i Eva bili beznadežno izgubljeni kada su se odvojili od Boga. Poptuno su pod upravom duha Sotoninog. U njihovim srcima posejano je seme koje će povesti njihovu decu da se sa otpalim anđelima udruže u očajničku družinu koja se ustremila da ubije Sina Božjeg u Jerusalimu. Iako se nije potpuno manifestovalo, njihova srca nisu želela da imaju nikakvog posla sa Bogom, i ni ne primetivši, zamrzeli su ga.

Sada ćete možda pomisliti da sam preterao. Lako je shvatiti da su imali problem, ali reći da su potpuno mrzeli Boga je previše. Moram naglasiti da je bitno zapamtiti da sva dobrota, ljubav i mudrost dolaze od Boga. Te osobine ne nastaju u srcima ljudi. Ako ne zapamtimo ovu bitnu poentu, ne možemo istinski shvatiti ovaj događaj niti istinski razumeti sebe. Biblija je veoma jasna po ovom pitanju. Obratite pažnju na sledeće stihove:

Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može. Rimljanima 8:7

Nijednoga nema pravedna, nijednoga nema razumna, i nijednoga koji traži Boga; svi se ukloniše i zajedno nevaljali postашe: nema ga koji čini dobro, nema ni jednog celog. Rimljanima 3:10.11.12

Srce je prevarno više svega i opako; ko će ga poznati. Jeremija 17:9

Biblija otkriva da naš um, u svom prirodnom stanju, mrzi i neprijateljski je nastrojen prema Bogu. Naš um je po prirodi pobunjenički, ne prepušta se pod Njegovu upravu i nemoguće je da se oslobodi iz ovog stanja. Video sam po svom, i iskustvu mnogih, intenzivan duh odbijanja. Odbojnost prema činjenici da ljudska priroda mrzi Boga je direktan eho odbojnosti koju je Adam manifestovao ka Bogu kada je okrivio Evu i Boga, radije nego da prihvati činjenično stanje. Adamova nesigurnost je naše nasleđe i ne možemo se nositi sa istinom ništa manje nego on. Ako se nađete uznemireni i besni zbog ovih izjava, ako se nađete u stanju prezira zbog ovih izjava, ako uhvatite sebe da kategorišete autora ove knjige kao nekoga ko kvari zabavu i koji nema ništa pametnije da radi već da tvrdi da su ljudi zli, zapitajte se zašto se tako osećate? Ako ste sigurni u sebe, ove izjave vas se neće doticati. Adamova nesigurnost i naša praznina su naše nasleđe. Ovo je sve što je mogao da nam da, ništa više.

Ako možete da prihvatite da je ljudska priroda neprijateljski nastrojena prema Bogu, onda vas čeka iznenađenje. U kontekstu Božjeg plana spasenja za nas postoji neizmerna sloboda u shvatanju da nismo sposobni da činimo ništa dobro. Ali ne možemo da prestanemo da pokušavamo. Ne možemo prestati da se žestimo i udaramo u čelo kada naša zla priroda iskoči i povredi nekoga emotivno ili fizički. Malo sam požurio, ostavićemo ovo za sledeće poglavlje.

Vratimo se na Adama i Evu i uočimo da je razbijanje barijere između njih i Boga veliki zadatak. Njihov oporavak i oporavak njihove dece zahteva nekoliko stvari:

1. Pronalaženje načina kojim će se ljudima dati mudrost da prepoznaju svoju očajnu situaciju, zajedno sa načinom na koji će biti uticano na njih u pravom smeru bez kršenja njihove slobode izbora.
2. Pronalaženje načina kojim će im se pokazati da su imali pogrešnu sliku o Božjem karakteru i carstvu i da im pokažete da ih On zaista voli.
3. Pronalaženje načina kojim će se osloboditi osećaja krivice i nesigurnosti i da povratite njihov pravi identitet i vrednost kao Božje dece.
4. Pronalaženje načina na koji će oni moći da povrate smisao svog postojanja ili smisao svoje sudbine.

5. Za sve navedeno je potrebno vreme. Adam i Eva su odbacili svoje živote, pa im je bio potreban sistem održavanja u životu da bi im dao vremena da izaberu i odluče.
6. Dok sve ovo čini, Bog mora održati načela pravde. On ne može da ignoriše njihovu pobunu i da kaže da je sve u redu. Mora postojati kazna za pobunu. Ova kazna je potpuno odvojena od posledica greha. To što su izbačeni iz rajskog vrta nije bila kazna za greh već posledica njihovog izbora.

Ovde je bitno naglasiti poentu da oni nisu Boga iznenadili nespremno. Otac i Sin su već odredili šta će učiniti ako do ovoga ikada dođe. Njihov plan je već počeo da se odvija. Plan koji je toliko sveobuhvatan da je potpuno pogodan za ovu očajnu situaciju

7. Pomoć sa nebesa

U ovoj priči govori se o radniku železnice koji je bio zadužen da podiže i spušta železnički most na reci kako bi brodovi mogli da plove rekom ispod mosta. Kada bi most bio podignut, signalizirao bi mašinovođi u vozu da sačeka. Toga dana most je bio podignut i trebao je da ostane tako neko vreme. Radnik je odjednom primetio voz kako stiže iza okuke. Signal sigurno nije stigao do mašinovođe. Znao je da može da spusti most na vreme, ali onda je video svog sina kako se penje po velikim zupčanicima koji su spuštali i podizali most. Znao je da će svi putnici iz voza poginuti ako ne spusti most i spase svog sina. Ako je želeo da spase putnike morao je da žrtvuje svog sina. Nije imao vremena za gubljenje, morao je doneti odluku. Sa cepajućim bolom u srcu, pomakao je polugu i most je počeo da se spušta. Pao je na kolena u agoniji dok je slušao svog sina kako se muči i plače dok su ga ti ogromni zupčanci mrvili. Voz sa svojim putnicima je bezbedno prošao ne znajući ništa o opasnosti sa kojom su se suočavali, niti o ogromnoj žrtvi koja je podneta da bi se oni spasili.

Uvek mi je teško da se suzdržim kada čujem ovu priču zbog njene upadljive sličnosti sa odlukom koju je Bog morao da donese u radu sa ljudskim rodom i njihovom sudbinom. Da li će Bog dozvoliti da se ljudski rod surva sa mosta u tamu ili će im pružiti alternativu. Imao je malo vremena da reaguje, jer su Adam i Eva odsekli veze sa svojim izvorom života i uskoro će biti leševi na zemlji sa svojom sudbinom zapečaćenom u grobnici smrti.

Pre stvaranja ljudskog roda, Bog i Njegov Sin su bili u dubokom dijalogu u, kako to Biblija naziva, savetu mira.²⁵ U to vreme iznesen je plan šta će se desiti ako ljudski rod odluči da se okrene protiv njih. Sada je bilo vreme za delo. Ko može dati procenu Božje patnje? Da li će dozvoliti da Njegov Sin bude zamena za Adama i Evu i plati za posledice njihovog izbora? Da li će dozvoliti da Njegov Sin preuzme na sebe njihovu bezvrednost i beznađe i ponese ih sa sobom u grob? Da li će dozvoliti da Njegov Sin pati zbog potpunog gubitka identiteta i odvajanja od svog posinaštva zbog kojih je izustio srceparajuće reči, “Zašto si me ostavio?”

Dok pišem ove reči, moj sin sedi mirno preko puta mene. Okrećem se da pogledam njegovu prelepo lice i osećam radost i ljubav u svom srcu za njega. Onda pokušavam da se postavim u Božju poziciju, dozvoljavajući da moj sin podnese kaznu zbog grupe ljudi koja sad mrzi i mene i sve za šta se ja zalažem. Priznajem, samo sam otresao te misli iz svoje glave. Ne želim čak ni da pomislim na takve stvari. Moja podsvest zna da su ove misli suviše bolne za mene i da bih poklekao pod njihovim teretom! Moje misli su sada ponovo sa Bogom i Njegovom dilemom i osećam se utrnulo. Osećam najdublju moguću zahvalnost, jer je dozvolio da se to desi, znajući da sam i ja bio jedan od tih putnika u vozu i mnogo godina nisam shvatao, a kamoli cenio, nebeskog Željezničara i Njegovu žrtvu. Zbog ove misli zastajem i obožavam ga sa zahvalnošću zbog Njegove bezgranične ljubavi i žrtve.

Zadivljen sam da je Sin Božji, koji je kasnije postao Isus, bio spreman da ovo učini za nas. Biblija nam govori da Bog zna sve od početka do kraja, i da je zbog toga mogao videti šta ga čeka kad dođe na zemlju. Odbacivanje, batinanje, ruganje, mržnja, kletve i psovke, golotinja i tama na krstu, i nagomilana krivica i tuga stotine generacija. Sve je to On video, ali Njegov Sin i dalje govori, “Želim da činim tvoju volju, Bože, tvoj zakon je u mom srcu.” Božji Sin nije pristao preko volje već je želeo to da učini. Njegovo srce kao i srce Njegovog Oca, žudi da povrati svoju decu u puninu radosti koja treba biti njihova sudbina. Kakav je ovo Bog? Sa kime bismo ga uporedili i kojim rečima da ga slavimo?

Primitili smo u prethodnom poglavlju da su Adam i Eva imali potrebu za sistemom održavanja u životu i sposobnost da razluče istinu od pogreške, trebala im je pomoć da vide istinu o Bogu i da otkriju i odbace laži koje im je Sotona govorio. Bio im je potreban moralni kompas da odrede pravi duhovni sever.

²⁵ Knjiga proroka Zaharije 6:13

Sve ove potrebe će biti zadovoljene kroz poklon Božjeg Sina svetu. Ovo je rečeno Adamu i Evi u 1. Mojsijevoj 3:15. obraćajući se direktno Sotoni, Bog govori sledeće:

I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvojega i semena njezina; Ono će ti na glavu stajati, a ti ćeš ga u petu ujedati.

Ovaj stih je obećanje puno nade. Bog je rekao da će staviti neprijateljstvo između Sotone i žene. Kada Bog govori o ženi, On govori o svemu što će proisteći od nje, odnosno ceo ljudski rod. Reč neprijateljstvo označava mržnju ili postojanje neprijatelja.²⁶ Bog će učiniti nešto u ljudskim srcima da mrze zlo i žele dobrotu i istinu. Samo jedan razlog postoji zašto je Bog mogao da uradi ovo, a to je zato što će Njegov Sin pomiriti ljudsku porodicu kroz svoj život i smrt dok bude na zemlji. Evo šta znači kada se kaže da postoji mržnja između ženinog semena i Sotoninog semena. Pavle u poslanici Rimljanima se obraća ovoj mržnji kao milosti ili sili u sledećem stihu:

Ali dar nije tako kao greh; jer kad kroz greh jednoga pomreše mnogi, mnogo se veća blagodät izli izobilno na mnoge blagodaću jednog čoveka Isusa Hrista. Rimljanima 5:15

Mogućnost da izaberemo šta je dobro dolazi direktno od onog neprijateljstva koje je Bog stavio u naša srca kroz poklon Njegovog Sina. Ovaj poklon takođe sadrži preko potreban dar života.²⁷ Pavle se osvrće na ovu činjenicu u istom poglavlju Rimljanima:

Zato, dakle, kao što za greh jednoga dođe osuđenje na sve ljude, tako i pravdom ednoga dođe na sve ljude opravdanje života. Rimljanima 5:18

Ovo je veličanstvena istina koja može doneti mir i radost bez premca. Činjenice navedene iznad znače da svaki dah koji udahnete (bilo da verujete u Božjeg Sina i Njegovu žrtvu ili ne) dolazi direktno od Isusa Hrista. Njegov život čini da vaše srce kuca i održava vas živima. Svi nevoljni procesi koje se dešavaju u našem telu su u stvari voljne akcije od strane Boga. On predstavlja srce istine koja kaže:

²⁶ *Vines Expository Dictionary* - Enmity

²⁷ Ovde se misli na probni život, ne večni život. Bog je dao svakom čoveku život na ovoj zemlji da izabere ili odbaci istinu o Bogu i njegovom carstvu.

Da traže Gospoda ne bi li Ga barem opipali i našli, premda nije daleko ni od jednoga nas; jer kroz Njega živimo, i mičemo se, i jesmo. Dela Apostolska 17:27.28

Bog nije daleko ni od jednoga od nas jer smo održavani životom Isusa Hrista i Njegovom smrću na krstu zbog nas. Ako se osećate daleko od Boga, istina je da On nikada nije daleko od vas. Samo treba da osetite svoj puls da biste znali da vas nije ostavio.

Dodajte ovome i činjenicu da je Bog stavio u naša srca želju da činimo dobro i da se opiremo zlu, pa samim tim ima puno stvari za koje mu trebamo biti zahvalni. Pomislite samo koliko puta ste bili kušani da učinite nešto loše i onda kada bolje razmislite, niste to učinili. Ovo je dar koji vam je Bog dao, neprijateljstvo prema zlu. Nije bitno da li verujete u Boga ili ne, ipak vam je dat ovaj dar kroz Isusa. Biblija nam govori da Bog čini da kiša pada i na dobre i na zle.²⁸ Zamislite koliko puta je Sotona uticao na nečiji um zlim mislima da učini nešto vama ili da ukradu nešto od vas, ali ih je neprijateljstvo prema zlu u njihovim srcima, koje je od Boga, ohrabrilu da to ne učine. Naravno, još uvek imamo slobodu izbora da odbacimo glas savesti i da počinimo zlo, ali da tog neprijateljstva prema zlu u srcu nema, niko od nas ne bi mogao da spreči zla dela koja nam se stvaraju u umu.

Kako je to veličanstven Bog, koji čini sve ovo za nas. Mi smo kao ljudski rod potpuno izgubljeni i porobljeni pod Sotoninim zlim namerama. Bili smo potpuno nemoćni da pomognemo sebi, osuđeni na očaj i totalno uništenje. Ali je naš nežni nebeski Otac odbio da digne ruke od nas. Dao je za nas najvrednije što ima – svog Sina. Isus će zauvek biti deo ljudske porodice i jedan od nas. Njegova žrtva će biti centralna tema za proučavanje i razmišljanje kroz večnost.

Dok razmišljate o ovim stvarima, kako se osećate zbog svih dela koje je Bog učinio za vas? Njegov Duh vas sad privlači da ga prihvatite i da verujete u istine o Njemu. On želi da znate da vas veoma voli i da je dao sve da vas vrati. Ne mogu se odupreti ovakvoj ljubavi, previše je divna i moćna za mene. A za vas?

²⁸ Matej 5:45

8. Upoređenje dva carstva

Pre nego što nastavimo, mislim da bi bilo od pomoći da sumiramo dva odvojena i jasna carstva koja trenutno postoje na svetu. Božje večno carstvo, i Sotonino carstvo koje je predstavio Adamu i Evi u rajskom vrtu. Ako zastanemo na trenutak da razmislimo šta definiše carstvo, onda ove tri osobine moramo uzeti u obzir:

1. **VLADA** Sistem po kojem se upravlja carstvom. Na primer, demokratija ili diktatura.
2. **VALUTA**. Sistem vrednosti po kojem građani carstva mogu razmenjivati svoja dobra.
3. **DRŽAVLJANSTVO**. Način kojim se određuje kako neko postaje državljanin tog carstva.

Možemo uporediti ova dva carstva na sledeći način:

	Božje carstvo	Sotonino/Svetsko carstvo
Vlada	Porodica	Najjači
Valuta	Veze ispunjene ljubavlju	Sredstva
Državljanstvo	Božja deca	Učinak i dostignuća ocenjuju se od okoline i vas samih

Božja vladavina je bazirana na porodičnom sistemu. Glava vlade je Otac. Odnos između vođe i građana je blizak. Sa druge strane, Sotonino carstvo je zasnovano na tome ko je najjači. Oni koji su najjači vladaju. Čak i u demokratiji, oni koji su najjači u reklamiranju svojih poruka i najjači u ubeđivanju glasača, doći će na vlast.

Božje carstvo oslanja se na snagu svojih odnosa. Ljubav je valuta na nebesima. Svaki građanin je bezbedan u ljubavi svog Oca i nema potrebe da dokazuje svoju vrednost. Oni mogu bezazleno uživati u međusobnom društvu i bez skrivenih namera. Upoznavanje Boga je najveća radost²⁹ i zato što je Božje znanje, mudrost i karakter bezgranično, ovo radosno delo nikada neće imati kraja. Uvek ćemo imati da naučimo nešto novo o Njemu. Njegovi građani uče o njemu direktno ili kroz Njegova dela stvaranja. Zato međusobna pažnja, kao i proučanje univerzuma, predstavljaju radost toga carstva. Pošto je jasno da sve dolazi od Njega, sva stvorena bića obožavaju Boga sa radosnom zahvalnošću.³⁰

Protivno tome, Sotonino carstvo trguje sredstvima. Po njemu, vrednost dobijamo iz onoga što postizemo, prema tome, uspešnost je vitalna za naše vrednovanje. Ova sredstva mogu biti materijalna, mentalna ili se mogu ticati međusobnih odnosa. Što veću kuću imate, što više igračaka imate, veća vam je vrednost. Što vam je viši stepen obrazovanja, bolji posao imate, više materijalnih sredstava posedujete. Ljudi sa kojima se družite su veoma bitni, jer oni mogu biti veoma važno sredstvo u vašim delovanjima. Sotonino carstvo veruje da ljudi imaju moć u sebi, tako da "posedovanjem" drugih ljudi, možete biti moćniji. Odnosi sa ljudima postaju način na koji stičemo više moći. Ovo čini da je potreba za upravljanje drugim ljudima veoma bitna. Postoje mnogi načini za upravljanje ljudima. Biti prijatan i prijateljski nastrojen je uobičajeno. Trgovci stalno koriste taj način. Ako činite velika dela, ljudi će biti impresionirani da vas prate, a ako sve propadne, možete se koristiti silom, ucenom i zastrašivanjem da vladate ljudima i osigurate njihovu vernost. Zato je velik broj međuljudskih odnosa u današnje vreme pun tuge i bola, jer se ljudi često udružuju da steknu svoju vrednost.

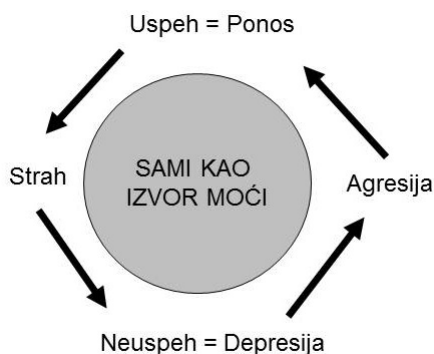
Druga osobina koju smo spomenuli je državljanstvo. U Božjem carstvu dobijate državljanstvo time što ste Božje dete. Bez obzira na okolnosti i teškoće u životu, ova činjenica se nikada ne menja. Vaše državljanstvo je bezbedno u vašem odnosu sa Bogom. U Sotonino carstvo ste ubrojani bilo da ste aktivni ili ne. I dostignuća i lenjost će vam obezbediti državljanstvo dok god ste fokusirani na učinak i delo. U ovom carstvu,

²⁹ Filibljanima 3:9,10

³⁰ Otkrivenje 14:6,7; Otkrivenje 4:1-9

budite se ujutro i razmišljate o tome šta treba da postignete danas da biste se osećali dobro u svojoj koži. Ako ljudi ometaju vaše napore da postignete uspeh, postajete frustrirani i besni. Ako na kraju dana osećate da niste postigli dovoljno, osećate se prazno i postajete depresivni ili još odlučniji. Život je ciklus koji se vrti oko ponosa i bezvrednosti. Kada ste uspešni, ponosni ste, a kad podbacite, osećate se bezvredno. Život između uspeha i neuspeha je ili nervozna odlučnost ili strah da ćete izgubiti svoja dostignuća. Neprekidni ciklus traje dok ne umrete ili promenite carstvo.

Emotivni ciklus u Sotoninom carstvu

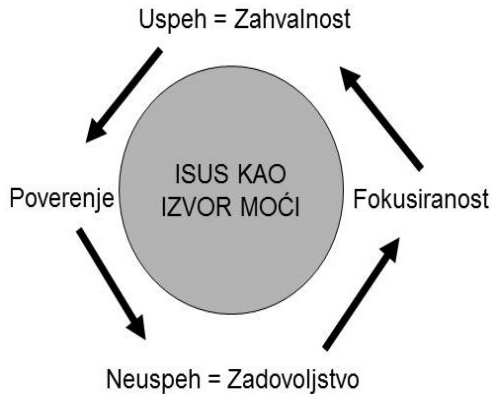

Ovaj ciklus je jednostavno rezultat našeg verovanja da imamo moć u sebi. Ako sami sebi pripisujemo moć, onda ne zavisimo ni od koga i ni od koga ne dobijamo vrednost. Prisiljeni smo da kultiviramo i stvorimo sopstvenu vrednost. Svaki uspeh nam podiže vrednost, a svaki neuspeh nas približava ništavilu.

Sećam se konflikta u mom srcu kada sam po prvi put držao propovedi. Osećao sam se blagoslovenim kada sam ljudima dokazivao biblijske istine, ali kada sam stajao na vratima pozdravljajući ih pri izlasku, priželjkivao sam da mi kažu da sam bio dobar, da vrednuju ono što sam uradio. Što sam bolje propovedao, to je više priznanja moje srce želelo. Znao sam da je loše što razmišljam na taj način, pa bih, kada bi mi ljudi govorili da sam održao dobru propoved, rekao, "hvala Bogu, a ne meni," ali to bi često zvučalo pomalo čudno, i ljudi bi mislili da im ne dozvoljavam da mi se približe. Kada prepoznamo da sve dobre stvari dolaze od Boga i da nas On vrednuje bez obzira koliko smo uspešni ili ne, tada smo slobodni

da postignemo uspeh i neuspeh bez ikakve zabrinutosti ili osećanja bezvrednosti i bez potrebe da primamo priznanja od drugih.

Emotivni ciklus u Božjem carstvu

Važno je zapamtiti da, iako članovi Božjeg carstva ne postižu vrednost kroz svoja postignuća, oni postižu uspehe. Oni, u stvari postižu čak i više, jer nemaju strah od bezvrednosti ako dožive neuspeh. I dalje su voljeni, i dalje su Božja deca bez obzira na uspeh i neuspeh. Božje carstvo vam nudi najbolji način da dostignete svoj puni potencijal bez uništavanja vašeg odnosa i vaše vrednosti.

Na kratko smo spomenuli prirodu ova dva carstva. U sledećim poglavljima, isprat ćemo kako su se ova carstva razvila u ljudskoj istoriji, i borbe koje često imamo prebivajući među njima. Oba carstva obećavaju slobodu, oba carstva obećavaju mnogo, ali koje carstvo vas ostavlja sa dubokim osećanjem nepokolebljive značajnosti i vrednosti?

9. Srce Vavilona

“Gde smo pogrešili?” Ovo je bio vapaj oca koji je pokušavao da shvati realnost sa kojom se suočava. “Imamo odličnu porodičnu situaciju i on zna da ga volimo,” nastavio je, dok je očajnički tražio objašnjenje zašto je njegov sin upravo optužen za trgovinu narkoticima, krađu i ubistvo.

Ovaj srceparajući vapaj je izgovoren mnogo više puta nego što možemo da zamislimo. Roditelji žive u agoniji i sramoti zbog svog deteta koje je palo u zamku pobune i pokvarenosti. Izvor ovog srceparajućeg vapaja možemo pratiti sve do naših praroditelja i tragedije njihovog prvog sina Kaina. Roditelji znaju kakvu radost su osećali Adam i Eva kada su po prvi put držali Kaina u svojim rukama. Plod njihove ljubavi je sada bio u njihovim rukama, dok ga drže i uživaju. Dok je Eva mazila svoj dragoceni smotuljak, rekla je, “Dobih čoveka od Gospoda!³¹ Eva je pomislila da se ispunjava proročanstvo o simboličnom semenu, pomenuto u 1. Mojsijevoj 3:15, koje će doneti blagoslov svim ljudima. O, kako bi bilo dobro da je to bila istina, ali gorka ironija za Evu je ta što će Kain doneti bedu, uništenje i smrt milionima. Kain je postao vođa grupe ljudi koji su sprovodili svoja spiritistička iskustva na sopstveni način. Ova grupa ljudi čini većinu svetske populacije. To je grupa ljudi koju Biblija kasnije naziva “Vavilon.” U ovom poglavlju ćemo saznati kakav pokretački duh stoji iza njih, i kako oni utiču na vas i mene.

“Tata, zašto moramo da ubijemo to jedno i nevino jagnje?” Klanje jagnjeta predviđeno je da bi ljudi videli cenu koja je morala biti plaćena za njihovo spasenje i Božju ljubav prema njima kada im je dao taj dar. To je bio ritual koji je ukazivao na nadu u budućnosti, ali i na sramotu u prošlosti.

³¹ Bukvalno tumačenje 1. Mojsijeve 4:1

Bio je to utešni podsetnik na predivnu ljubav Boga prema nama, ali u isto vreme i bolni podsetnik na ljudsku nezahvalnost i sebičnost. Učestvovanje u ovakvoj službi uvek pokreće podeljena osećanja. Gledajući u lice nevinog jagnjeta kako je ophrvano svojom tihom agonijom, sigurno će na silovit način prikazati cenu spasenja. Jer, svi koji gledaju u lice pravog Jagnjeta Božjega, uvek će osećati nadu pomešanu sa agonijom koja dolazi sa poimanjem cene spasenja. Ako ne uspete u tome, dovešće vas do toga da u očajanju odstupite od tako živopisne strahote i da ponovo potvrdite ljudske korene time što ćete poricati da se takav pad uopšte desio. Ako počnemo da sumnjamo u Božju ljubav u tome što je dao svoga Sina da umre za nas, krst se preobražava iz svetlosti u tamu, od simbola nade u simbol srama.

Nakon više godina posmatranja svojih roditelja kako kolju jagnje i gledajući njihove suze i tugu zajedno sa nadom, strpljenjem i sigurnosti u dolazeći spas, Kain je odlučio da ne može više da podnese osećaj srama i potrebe za poniznošću. Posmatrajući način na koji je jagnje ukazivalo na ljudski pad, Kain je odabrao da se ne seća velike ljubavi koju je Bog prikazao u tom daru. Jagnje je Kainu samo uzburkalo nesigurnost, koje je deo nasleđa od oca, a njegov otac od Sotone. Kainu je jagnje govorilo da je neprihvatljiv Bogu i da On ne odobrava njegovo ponašanje. Naravno, Sotona je ohrabrivao Kaina na hrabar korak da izbacii iz bogoslužnja klanje jagnjeta. Biblija nam govori da je Kain doneo dar voća Bogu.³² Takođe nam je poznato da je Kain radio kao farmer koji je proizvodio hranu kao deo svog posla. Kainov dar je bio simbol napora da zavredi Božje poštovanje kroz rad svojih ruku. Pretvorio je svoje obožavanje iz ponizne vere u ponosno razmetanje; od bliske veze pune poverenja do ugovornog poravnanja. Takva religija ignoriše činjenicu da nemamo moć da se cenkamo sa Bogom, nemamo život u sebi da možemo da se raspravljamo sa Bogom u našim uslovima. Nažalost, Kain je ovo zaboravio. Sotona mu je obećao slobodu kad se oslobodi sramote na koju ga je jagnje podsećalo, ali izbacivanjem jagnjeta iz bogoslužnja, Kainova religija je promenjena od odnosa sa Bogom zasnovanom na veri do učinka zasnovanog na ritualima koje je lično osmislio za Boga po sopstvenoj ideji. U ovoj promeni, Kain je prigrlio otrovan život na baterije, skoćio je privezan bandži kanapom, i dok je u početku osećao jak osećaj slobode, bilo je samo pitanje vremena kada će kanap dostići svoj limit i otrov početi da ujeta.

U petom poglavlju smo videli neke od emotivnih ožiljaka koji se stvaraju rasturanjem porodičnih odnosa. Ovo je rezime:

³² 1. Mojsijeva 4:3

- Konstantno traže odobrenje
- Sude o sebi prestrogo
- Preteruju u situacijama nad kojima nemaju kontrolu – npr. često pokušavaju da uspostave vladavinu nad svima
- Imaju probleme u odnosima³³

Kada se Kain udaljio od Božjeg plana spasenja, postao je otuđen od Boga; njihov porodični odnos je doživeo potpuni slom. Otuđenost je potpalila vatre njegove nesigurnosti; Božji Duh nije mogao više da umiri njegove strahove i da mu pomogne da pobije Sotonine laži. Praznina koju je osećao je rasla, a sramota se umnožila. Kao i Sotona, Kain će se uzalud boriti da zameni taj osećaj slomljenog odnosa sa Bogom. Bez obzira koliko se trudio nije mogao otkloniti taj duboki osećaj praznine dok god se ne vrati Bogu i Njegovom carstvu i planu spasenja. Kainove turbulentne emocije će uskoro dostići vrhunac. Dogodilo se to u vreme žrtve kada su Kain i njegov brat Avelj došli da se poklone Bogu. Bog je prihvatio Aveljevu žrtvu spalivši je vatrom sa nebesa, ali je Kainov dar ostavio netaknutim. To je bilo dovoljno da razbesni Kaina. Greh je potpuno nelogičan. Kain nije pratio uputstva i ostao je potpuno iznenađen shvativši da mu plan nije pošao od ruke.

Zamislite da ste u prodavnici i da kupujete potrebne sastojke za pečenje vekne hleba. Pitate trgovca kako se hleb peče i on vam daje listu sastojaka da ponesete kući. Sve ide kako treba dok ne omirišete kvasac i shvatite da će hleb biti mnogo bolji bez njega. Stavljate hleb u rernu da se peče i posle nekog vremena imate pljosnati hleb. Da li bi imalo smisla da pobesnite i otrčite do prodavca i kažete mu svašta zato što ste ispali loš kuvar? Teško. Ali ovo je upravo to što je Kain učinio Bogu.

Kain se bliži tački bez povratka. Time što je prigrlio Sotonino carstvo, njegova vrednost je određena njegovim učinkom i dostignućima, a mogućnost da bude usmeravan i ispravljen se rapidno umanjuje. Kain zna da je učinio pogrešnu stvar, ali ljudski um lako prevari sam sebe i umesto da se ponizno podao Bogu, on postaje besan. Bog nežno pokušava da ga ispravi i ukaže mu na obećani dar svog Sina, ali Kain se ne obazire na upozorenja. Njegova pobuna se razvija i carstvo tame je skoro završilo svoj najuspešniji eksperiment nad ljudima.

Već sada, Kainovo srce je potpuno pod dominacijom emotivnih sila koje je Sotona ispoljio na nebesima. On želi Božje priznanje, ali pod svojim uslovima. Osećaj bezvrednosti u njemu je dosegao tačku eksplozije.

³³ Conway, 31

Uhvaćen je u strašnu zamku žudeći za odobravanjem od više sile da bi zadovoljio svoju težnju za prihvatanjem i vrednosti, ali u isto vreme želi da ignoriše da sve duguje Bogu, i da bi trebao biti ponizno zahvalan na punini Njegove ljubavi, na koju ukazuje jagnje. Još uvek tinjajući besom zbog svog "javnog sramoćenja" pred Aveljom, on ulazi u raspravu sa njim. Avelj mu pokazuje da njegov metod bogoslužjenja nije dobar i poziva ga da se vrati Božjem planu spasenja. Ovo je sve što je Kainu bilo potrebno. Nešto je puklo u njemu. Njegov osećaj bezvrednosti došao je do te tačke gde više nije mario ni za šta, a kada se to desi, Sotona ima potpunu slobodu da preuzme upravu. Sotona je napunio Kaina intenzivnom mržnjom prema svom bratu, porodične veze su zaboravljene, a Sotonino carstvo se potpuno manifestovalo. Celo nebo gleda kako se događa prvo ubistvo, prvo uništenje svete i dragocene veze. Dakle, ovo se događa kada su Božji zakoni prekršeni! Nebesa uzdišu, a čak i Sotona i njegovi anđeli morali su osetiti kratkotrajnu obamrlost dok je beživotno telo Avelja bojilo zemlju u crveno svojom krvlju.

Sotona se brzo sabrao i utisnuo osećaj krivice u Kaina tako dubok, da ne može poverovati da mu Bog ikada može oprostiti. Ovo je Sotonino ludilo, obećava nam slobodu i radost dok pratimo njegov put pobune, ali kada prekršimo Božji zakon, on najglasnije zahteva od Boga da nas uništi. U isto vreme njegov glas nam šapuće da smo previše pokvareni da bi nas ikada Bog prihvatio. Njegov glas je taj koji povećava naš osećaj krivice do tačke kada želimo da umremo. Bedni neprijatelju ljudskog roda – imaćeš svoju platu za svoju kukavičku taktiku! Sada kada je Kain prekršio sve mere, nema odbranu svoje duše i Sotona ga navodi da kaže, "krivica je moja velika da mi se ne može oprostiti."³⁴ To su najtužnije reči koje neko može da izgovori. Bog je pristupio Kainu, ne da bi ga odbacio, već da bi ga ponovo pridobio. Pitao je Kaina gde mu je brat, ne da bi ga optužio, već da mu da mogućnost da se pokaje i vrati mu se. Nažalost, Kain je progovrio ove tužne reči; "Krivica je moja velika da mi se ne može oprostiti." On radije veruje Sotoninim rečima nego Božjim. Što je posejao, to sada žanje.

U jedanaestom stihu, četvrtog poglavlja Bog izgovara kletvu. U kasnijem delu te kletve, Bog kaže Kainu da će biti begunac i skitnica. Ove reči otkrivaju nekoga ko se tetura i drhti; čoveka koji je bez nade i budućnosti. Ovu kletvu nije Bog primenio mahanjem nekim nebeskim štapićem, ali je ova kletva svojstvena prilici kada je neko odbačen od strane Božje porodice i posledica je odbacivanja bliskih odnosa. Njegova duša je mučena jer je stvoren za bliskost, ali je njegovo srce izabralo drugačiji put. Žudi za ljubavlju, ali uvek odbija one koji mu se približe. Želi prisnost,

³⁴ 1. Mojsijeva 4:13

ali nikad ne dopušta mogućnost da ljudi priđu tajnim odajama njegovog srca gde njegova bezvrednost boravi. Želi da ima prijatelje, ali plaši se rivala sopstvene veličine. U ovome se krije istina izreke, „Nema mira bezbožnicima“ (Isaija 57:21).

Biblija nam govori da je Kain odstupio od Božjeg prisustva.³⁵ Sada je živeo bez osećanja da mu je Bog blizu. Verujući da ga je njegov greh odstranio od Boga, on je odstranio Boga od sebe. Sa većom potrebom za odobravanjem i vrednovanjem nego ikada, počeo je da zida grad. Sakupiće sve ljude slične njemu i postaće im vođa. Zidaće velike zgrade i dobiće na vrednosti iz onoga što je postigao. Okružiće sebe svojim dostignućima i blokirće iz svesti, koliko god je to moguće, dokaze Božjeg delovanja. Biće toliko zauzet da neće imati vremena da se zapita o stanju sopstvene duše.

Tako je Kain postao oruđe kojim je Sotona ustanovio svoje carstvo na zemlji. Kroz njega se razvila vrsta ljudi koja je pokazivala sve znake nesigurnosti i bezvrednosti. Jurili su za pozicijama i moći, razvijajući duh koji je voleo da vlada drugima, i koji je bio zavidan svojim rivalima, u beskrajnoj trci za identitetom, bez Boga koji je stvorio nebo i zemlju. Dok god je Sotona mogao da utiče na ljude da traže moć u sebi, radije nego u naručju Boga, mogao je da upravlja njima. Tako je i učinio. Kroz istoriju, Sotona je držao jednu klasu ljudi pod svojim uticajem, vezujući njihove nesigurne i bezvredne duše za svoju, pokušavajući da vlada svetom.

Proučili smo srce Vavilona, izmučeno srce koje traži identitet i vrednost kroz ono što čini, tražeći odobrenje za svoje podvige, i pokušavajući da manipuliše okolnostima tako da ne bude ugroženo. U sledećem poglavlju pratićemo razvoj ovog srca kroz ljudsku istoriju.

³⁵ 1. Mojsijeva 4:16

Deo II – Jedna Sudbina – Povratak identitetu

10. Kidanje lanaca života na baterije

Duga tišina je vladala dok su bili u zagrljaju. Intenzitet emocija je bio jak, ali su oboje znali da je vreme došlo. Kroz eone večnosti, Otac i Sin su održavali blisko zajedništvo jedan sa drugim, ali uskoro će to zajedništvo biti raskinuto. Sin Božji kreće u misiju da povrati svoje ljudske sinove i kćeri. Otac i Sin znaju rizik i cenu koji su uključeni, ali ljubav ih motiviše da nastave.

U jednom kratkom momentu, Otac i Sin gledaju u budućnost i vide kako će se misija odvijati. Prezir, odbacivanje, mržnja, pljuvanje, šutiranje, bič i ekseri, padaju u zaborav od tog jednog momenta kad nebo i zemlja gledaju razdvajanje Oca i Sina. Sin vidi milenijume ispunjene grehom, patnjom, pobunom i bezverednosti koja mu pada na pleća i vidi sebe kako se trese kao list rastrzan osećanjima, dok se njegov Otac udaljava i prepušta ga strahotama SMRTI.³⁶

Zagrljaj se steže – kako Otac može da ga prepusti takvoj sudbini? Na jednom višem nivou, obojica se bore sa mogućnošću neuspeha i porazom od greha. Sin Božji će preuzeti ljudsku prirodu, ostavljajući svom neprijatelju, Sotoni, mogućnost da ga nadvlada. Nije bilo garancije da će uspeti. Kako li su mogli da načine plan sa takavim rizikom? Ipak, ljubav ih nagoni.

Ta duga tišina, koja se činila kao večnost, konačno se završila; obojica su rešeni da nastave sa planom. Sin dolazi do ivice nebesa, upućuje poslednji pogled na lice svog Oca, punog ljubavi, i odlazi.

³⁶ Hebrews 2:9

U šestom poglavlju videli smo dugu listu punu izazova sa kojom će Bog morati da se pozabavi ako želi da spase svoje sinove i kćeri na zemlji. U devetom poglavlju smo videli kako se Sotonino carstvo razvija u ljudskim srcima i kako vlada nama našim osećajem bezvrednosti. Ako Isus želi da razbije tu moć, on mora da slomi taj osećaj bezvrednosti, on mora da nam vrati identitet dece Božje i da savlada lažni identitet koji je nastao kao plod života na baterije.

Duboki osećaj slutnje sigurno je ophrvao Sotonino srce dok je slušao anđele kako pevaju radosnu pesmu pastirima, objavljujući da je Mesija došao. Sjajna zvezda koja je vodila mudrace do male staje nije mu ulivala mir. Možete zamisliti da je gledajući ovo plemenito novorođenče, znao da ga čeka velika borba. U pitanju je bila nepoznanica, dete je bilo od tela i krvi, ali duboki mir je počivao na njemu, kojeg nije mogao da poremeti. Sotona je znao da ima problem.

Ovaj isti duh nemira počnuo je u Irodovom srcu i pruža nam se prilika da vidimo kako je nemir uzburkao svet mračnih duhova. Duboki osećaj nesigurnosti koji je vladao Irodom načinio ga je lakom metom za Sotoninu “šokiraj i zastraši” kampanju protiv nebeskog carstva. Hteo je da eliminiše Isusa pre nego što pravo nadmetanje uopšte počne. Mirna sigurnost Carskog Sina nije narušena i providenje je obezbedilo način da utekne, da bi mogao da se bori protiv vladara tame i u ljudskom telu odbaci njegove lance nesigurnosti koji su porobili osuđenu ljudsku vrstu.

Život Isusa Hrista je sumiran u rečima Evandjelja po Jovanu 8:29. “I onaj koji me posla sa mnom je. Ne ostavi mene Otac sama; jer ja svagda činim što je njemu ugodno.” Nije bilo bitno šta Sotona pokušava da učini, nije mogao da slomi taj osećaj dostojanstva i pouzdanja. Hristos se držao svog posinaštva takvom istrajnošću da je čak i Sotona bio zadivljen. Sotona je sigurno bio pun besa zbog nemogućnosti da pokrene Isusa ka grehu. Konačno, neko se odupreo Sotoni. Posle četiri hiljade godina uspeha sa svakom osobom, Sotona je udario u kameni zid jedne ljudske duše koja je sigurna u svom posinaštvu sa Bogom. Posinaštvo je bilo kjuč pobeđe, posinaštvo je bilo najsigurnije utvrđenje protiv bujice bezvrednosti koja je davila ljude i zato posinaštvo mora biti centralna tačka rata između dva rivala.

Nazaret je pulsirao uzbuđenjem. Vesti o Krstitelju su se brzo prenosile. Preteča Mesije je došao i dok vesti o tome stižu u skromnu drvodeljsku radionicu, Isus je znao da je prispelo vreme za borbu. Ostavio je svoje dleto i testeru, zagrljio majku i krenuo prema Jordanu.

Isus je siguran u svoje posinaštvo, ali bitka u pustinji će ga iskušati

kao što nikad niko nije kušan. Kapije ljudskih jada otvoriće se prema Njemu kao pucanje brane. Isus se mora suočiti sa punom silinom ljudske bezvrednosti i stajati čvrst kao stena. Ako bude uspeo da izdrži, to će značiti da je neko po prvi put uspeo da pokida lance života na baterije. Plen ove borbe će biti nasleđe onih koji veruju u Njega.

Borba u pustinji je temelj dela postignutog na krstu. Koja je svrha oproštenja ako ljudska duša ne može da prekine lance svog ništavila? Čemu moćna demonstracija ljubavi ako ni jedan čovek, žena ili dete nemaju moći da prigrlje taj dar – NE! Bezvrednost i ništavilo života na baterije moraju prvo biti prevaziđeni i plen pobeđe dat ljudima da bi svi imali moć da prihvate neuporedivi dar sa krsta.

Otac zna šta će se desiti i On će ojačati ruku svom Sinu za predstojeću bitku, ne prikazom svoje moći, ne silom naoružane vojske, jer ništa od ovoga neće biti dovoljno za neprijatelja koji im je suprotstavljen. Bog nudi svoje najbolje oružje – moć koja dolazi iz Njegovog i Isusovog odnosa. Dok Isus izlazi iz vode, a golub se spušta, nebesa se otvaraju i Isus čuje glas svog Oca: **“Ovo je Sin moj ljubljani, koji je po mojoj volji.”** Ovo je najbolje oružje koje je Bog mogao predati svom Sinu za borbu. Siguran u REČIMA svog Oca, On će se boriti protiv lukavog neprijatelja i raskinuti te lance umesto nas.

Značajnost ove izjave je mnogo dublja nego što mnogi misle. Činjenica da Bog prihvata člana ljudskog roda daje veliku nadu svima nama. Kroz Isusa, Bog se obraća svima nama i govori nam da smo Njegova voljena deca. Pre nego što se rodi nada prihvatanjem dara sa krsta, upućuju nam se ove dragocene reči: “Ti si moje ljubljeno dete koje je po mojoj volji.” Nije moguće prihvatiti dar od neprijatelja, a da ne pomislite da se neka smicalica krije iza toga, ali dar od voljenog člana porodice prihvata se kao takav – dar, prosto i jednostavno. Nije moguće prići krstu osim preko mosta naše čvrste vere u Božju nameru da nas prihvati kao svoje sinove i kćeri. Svaki drugi put će dovesti do legalizma ili opravdanja grešnog postupka.

Te reči sa nebesa su sigurno razbesnele Sotonu. Podsetile su ga na nešto što je nekada bio, a sada više nije – sin! Podsetile su ga na njegovo ništavilo i uzaludnost. Ipak, ponos ne umire lako i Sotona se sprema da sruči salve iskušenja na Isusa u pustinji.

Biblijski zapis kaže da “Isus bi onde u pustinji četrdeset dana, i kuša ga Sotona.”³⁷ Mislim da bi većina ljudi reklo da je i deset minuta kušanja previše, a kamoli četrdeset dana! Sotona je imao četiri hiljade godina

³⁷ Marko 1:13

da vežba i možete biti sigurni da je Isus bio na meti celokupnog oružja pakla. Ko može pojmiti dubinu ovog konflikta? Ceo svemir je zadržavao dah dok je Sotona zadavao udarac za udarcem Sinu Božjem. Što se našeg ljudskog roda tiče, mi smo čvrsto spavali, potpuno nesvesni Isusovog herojskog držanja u nameri da nas oslobodi. Da je Isus doživeo neuspeh, svi bismo bili slomljeni pod lancima sopstvenog ništavila. Isus je bio naša jedna i jedina nada koja može da nas izvede iz mraka.

Moje srce bukta zahvalnom radošću zbog odlučnih, neumoljivih napora ovog Bogo-čoveka da nas izbavi iz ove užasne situacije, kao majka ili otac koji bi ušli u zapaljenu kuću da spasu svoje dete. On je bezosećajno, mentalno mučen od Sotone, ali nije hteo da se preda. Ovaj čovek čini da duboko u sebi želim da povičem – “Ja mora da nešto vredim!” Niko ne bi ovo učinio, da mu zaista nije stalo do nas! Ova ljubav me privlači na takav način da teško mogu da joj odolim.

Kada je Isus bio najranjiviji, umoran, gladan, usamljen i sa svim okolnostima koje ljude teraju na kompromis, Sotona dolazi do srži debate. “Ako si Sin Božji, reci da kamenje ovo hlebovi postanu.”³⁸ Šta je ovde drugo meta napada osim Isusovo posinaštvo? Njemu nije rečeno koliko vremena će provesti u pustinji a proročke knjige ne proriču da će za četrdeset dana sve biti gotovo. Isus je još uvek bio tamo, gavrani mu nisu donosili hleb, mana nije padala sa neba, i moglo je izgledati da je pogrešio u vezi glasa sa neba. “Tvoj Otac ne bi voleo da budeš u ovakvom stanju, učini nešto po tom pitanju“, šaputao mu je Sotona.

On je koristio apetit kao oružje u pokušaju da slomi veru Isusa u reči svog Oca. Četrdeset dana ranije Bog je rekao, “Ovo je Sin moj ljubljeni koji je po mojoj volji.” Ako ni Isus pretvorio kamenje u hlebove, on bi posumnjao u Božju reč i ta sumnja bi bila dovoljna da zbuni Njegov identitet. Ovime Sotona poziva Isusa da učini nešto da dokaže svoj identitet. Pozivajući Isusa da pretvori kamenje u hlebove otvara se prolaz u Sotoninio carstvo; identitet bi bio dokazan učinkom i dostignućima.

Koliko nas nije palo u ovu zamku dokazivanja naše vrednosti onim što postizemo? Vođeni načelom da ćemo učiniti sve što je potrebno da stignemo do vrha, ignorišemo vreme za spavanje, odmor a ponajviše vreme za molitvu i proučavanje Biblije, zatim ostajemo do kasno u kancelariji i propuštamo vitalno vreme za porodicu – samo da dobijemo unapređenje ili povišicu. Zašto se toliko upinjemo? Verujem da je u mnogo slučajeva odgovor na to, “Ako si sin ili kćer Božja, učini neko veliko delo da dokažeš.”

³⁸ Matej 4:3

Da li vam se dešava nekada da se probudite ujuturo i želite da provedete neko vreme u molitvi sa Bogom, ali vaša glava počne da se puni mislima o obavezama koje morate obaviti toga dana do te mere da jednostavno ne možete podneti, pa svodite molitvu na svega pet minuta i otpočinjete svoj dan. Da li vam se dešava ovo? Zašto? Ako na kraju dana niste obavili mnogo toga, da li ste i dalje srećni i zadovoljni ili se osećate razočarano i pomalo depresivni? Da li se razbesnite kada ležite u bolesničkoj postelji i “gubite vreme“, kada biste mogli da precrtavate stavke sa svoje liste obaveza. Sve ove stvari ukazuju na činjenicu da smo svi bez izuzetaka pod Sotoninim iskušenjem da dokažemo svoj identitet i vrednost kroz ono što činimo. Zbog činjenice da nosimo taj faktor nesigurnosti u sebi koji smo nasledili od Adama i Eve, postajemo laka meta i imamo potrebu da načinimo sebi duhovno i mentalno odelo od smokvinog lišća da bismo se pokrili. Nesigurna osoba će se uvek odazivati na izazov da dokaže svoj identitet, dok se sigurna osoba neće ni zamarati takvom mišlju. Ovo me podseća na situaciju koja se dogodila dok sam se šetao sa prijateljem koji ima rotvajlera. Prošli smo pored komšijine kuće koji je imao mnogo manjeg psa. Mali pas je trčao i lajao oko rotvajlera pokušavajući da mu privuče pažnju. Rotvajler nije ni okrenuo glavu da pogleda malog psa. Imao sam utisak kao da mali pas pokušava da kaže, “Hajde, gospodine Rotvajler, pobiću se sa tobom i dokazati svome gazdi da mogu da prebijem velikog psa poput tebe.“ Ali, rotvajler je bio siguran u to ko je i nije se odazvao izazovu; koliko bi to podiglo njegovu vrednost?

Iz ovog razloga je Isus morao da ode u pustinju i bude kušan. Ljudskoj porodici je bila potrebna osoba koja će demonstrirati svoju veru da je dete Božje, samo zato što je Bog tako rekao, radije nego da delom to i dokaže. Svetu je bio potreban David da stane u borbu sa, naizgled, nepobedivim Golijatom bezvrednosti koja nas veže za naše grehe i koji čini od nas robove đavola. Zaista priča o Isusu u pustinji ima mnogo sličnosti sa onom o Davidu i Golijatu:

1. Sotona, kao duhovno biće, imao je mnogo prednosti nad Isusom koji je bio opterećen ljudskom prirodom. 1. Samuilova 17:33
2. Isus je predstavljao kompletan ljudski rod i pobeda Hrista bi značila slobodu za nas, kao što je Sotona predstavljao sile zla i njegova pobeda bi značila da ostajemo robovi tame. 1. Samuilova 17:9

3. Isus je bio u pustinji četrdeset dana suočavajući se sa ismevanjem i iskušenjima Sotone, kao što se i Golijat ismevao Izrailjcima četrdeset dana. 1. Samuilova 17:16
4. Sotona je došao u ime sopstvene moći, ali je Isus došao u ime Gospoda da uništi njega koji se protivio vojskama živoga Boga. 1. Samuilova 17:45
5. Oružja koje je Isus koristio izgledala su tričavo po svetskim standardima – verovao je u reči Boga i sa preciznošću ih je iskoristio da napadne Sotonin um.

Paralela između ove dve priče oduzima dah i ne mogu a da ne zamislilim sebe kao jednog od tih Izrailjskih vojnika koji stoje na obroncima brda, slušajući Golijata kako vređa mog Boga, moju veru i mene lično. “Gde je tvoj Bog?” “Zašto nećeš da se boriš sa mnom, ako si tako jak?” “Slab si, beskoristan i predstavljaš sramotu za svog Boga.” Slušanje ovog zlostavljanja četrdeset dana može demoralisati. Pogledajte na njegovu veličinu nam oduzima dah!

Njegov oklop sija se na sunčevom svetlu dok jakim glasom izgovara uvrede koje odzvanjaju po čitavoj dolini. Situacija se čini mračnom i svi se osećaju rezignirano zbog mogućeg pada u ropstvo. Da li je danas išta drugačije? Imamo Sotonino ismevanje zbog naših nemogućnosti i slabosti. Njegova iskušenja izgledaju tako snažna i nadmoćna i često iznova padamo u njih i postajemo rezignirani zbog tog ropstva. Ima i onih koji pričaju da naše ropstvo nikada ne može biti savladano; da će nas greh uvek pobeđivati. Što dalje sa tim mislima! Sin Davidov je u našem taboru i on nas je spasao od lanaca đavola. Njegova iskušenja i njegova pobeda u pustinji je pobeda za ceo ljudski rod. Stoga imamo izbor; možemo i dalje da mislimo kako moramo da se suočimo sa Golijatom, ili možemo u čudu da gledamo kako Isus skida glavu našim iskušenjima. Ako verujemo, tada već imamo pobedu zbog Isusa koji će nas izbaviti, tada smo našli srž vere. Veoma sam srećan što me je Sin Davidov oslobodio od sile bezvrednosti. Uklonio je moje srce pobune i ponosa. Utemeljio me je kao dete Božje. On se lično suočio sa sumnjama umesto mene i pobedio ih verom u reč našeg Oca. Isus je pokidao lance života na baterije i učinio da budemo prihvaćeni u Voljenome.

11. Otvaranje nebeskih vrata

Tanak zrak svetlosti probija se kroz tamu i objavljuje da zora sviće i da zadatak treba da bude započet. Puls se ubrzava a disanje postaje pliće dok se vrše pripreme za put. Dok izlaze u zoru, Avramov um je preplavljen sećanjima kako je držao Isaka po prvi put i kako ga je obuzeo veliki osećaj radosti posle dugog čekanja. Sećanja na malog Isaka kako uskače u tatin krevet, priljubljujući se uz njega i sluša priče o Adamu i Evi, Noju i mnogim drugima, opterećuju ga kao tegovi na ramenima dok razmišlja o zadatku koji je pred njim:

“Uzmi sada sina svojega, svojega jedinca miloga, Isaka, pa idi u zemlju Moriju i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati.“
1. Mojsijeva 22:2

Bog je izdao naredbu i Avram sada sakuplja snagu da izvrši zapovest. Nema objašnjenja, nije dat razlog, samo zapovest. Godinama, dok je Avram živio u zajednici sa Bogom, naučio je da izvršava Njegove zapovesti. Verovao je da Bog zna najbolje i da je najbezbednije ići Njegovim putevima. Ali taj put je bio težak, nezamislivo težak!

Ko može da razume borbu koja se razvijala u Avramovom umu? Najradije bi on sam prineo sebe na žrtvu umesto svog sina. Ne postoji ništa što ne bi uradio da spase svog sina od sudbine koja ga čeka. Avram teško diše dok se bori da sakrije svoj bol od Isaka. Ovo mora da je noćna mora koja će se uskoro završiti. Realnost nastupa kada Isak postavlja pitanje, “Oče, imamo drva i vatre, ali gde je žrtva?” Ove reči pogađaju Avramovo srce kao strela. Kako će odgovoriti? Brza molitva se uzdiže ka Bogu za mudrost i Avram odgovara “Bog će obezbediti žrtvu, sine.”

Na vrhu brda, Avram bolno saopštava Isaku kakva ga sudbina čeka. Isak je mlad momak koji bi lako mogao da savlada svog oca i pobegne, ali je Isak naučio da bude poslušan i pokorava svoje želje mudrosti svog oca. Celo nebo gleda dok Avram priprema svog sina, svog ljubljenog sina za taj finalni momenat. Ljudski rezon iznosi gomilu argumenata protiv vere, ali Avram je čvrst kao kedar na ciklonskim vetrovima, savija se, ali se ne predaje u nameri da izvrši zapovest koja mu je data.

Sve je pripremljeno i Avram gleda svog sina. Bol mu cepa srce i snaga počinje da ga izdaje, ali se drži čvrsto. Izgovorivši molitvu, usredsređuje se da zarije nož koji će okončati život njegovog voljenog sina.

U tom trenutku glas se začuo – “Avrame! Ne diži ruku na dete, jer sada znam da se bojiš Boga.”

Dok razmišljam o ovoj priči, ne mogu a da se ne stavim u ulogu Avrama, a mog sina u ulogu Isaka. Dokućio sam napor koji je on osećao, ali slika se zamrzava. Nešto u meni koči sliku u mojoj glavi. Moj um emotivno ne može da podnese takvu scenu.

Da biste dokućili strahote i žrtvu koju je Isus podneo na krstu, morate sagledati dubine odnosa između Oca i Sina. Sama suština carstva je načinjena po uzoru na

Njih, jezgro Njihovog pristupa životu je otkriveno u ljubavi koju imaju jedan za drugog. Ako ne dodate i ovu dimenziju krstu, onda ste propustili poentu.

“Jer Bogu tako omilje svet da je i Sina svojega jednorodnoga dao,
da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni“
Jovan 3:16

Rasturanje dragocene veze je nešto najteže što osoba može da doživi. Strah da ćete biti razdvojeni od svojih voljenih je strah koji vrebava u svakoj ljudskoj duši. Ja nalazim da, kada sam razdvojen od svoje porodice, čak i na samo nedelju dana, kada me angažuju kao govornika, moje srce žudi da budem sa onima koje volim. Ništa na svetu ne postoji što bi me navelo da se odreknem svoje veze sa porodicom, a čak i sama pomisao na to mi je mučna, a ipak kada pogledamo u srce Božje, kao što nam je otkriveno u Bibliji, vidimo da su Bog, naš Otac, i Njegov Sin, bili spremni da raskinu svoje odnose, samo da bi vi i ja mogli da prođemo kroz kapije raja i budemo ponovo udruženi sa svojim Tvorcem.

Neko bi mogao da kaže, “Da, ali Isus je znao da će biti vaskrsnut i da će se ponovo ujediniti sa svojim Ocem, pa to i nije tako strašno.” Ako

ste se zanimali ovom mišlju, savetujem vas da pitate Isusa kako se On osećao kada je povikao sa krsta, "Oče moj, Oče moj, zašto si me ostavio?" Kada je krivica celog sveta pala na Njega, a ljubav Njegovog Oca postala pokrivena Njegovom mržnjom prema našim gresima, Isus je gledao u tamu ne bi li video lice koje mu je bilo izvor radosti kroz celu večnost, ali sve što je video bilo je razdvajanje i bes. Njegova nada je bila potrošena, smrt je bila sve što ga je očekivalo. Osećao se da će zauvek biti odsečen od Onoga koga voli i zato je povikao "Oče moj, Oče moj, zašto si me ostavio." Samo pomislite koliko je ovo strašno.

Ovo nas navodi na pitanje, o Božjim namerama u rušenju barijere koje su između Njega i nas. Pokušajte da zamislite Boga u priči o Avramu i Isaku i vidite da nije bilo nikoga ko bi mogao da preuzme Isusovu ulogu, nikog da spasi Oca iz srceparajućeg zadatka žrtvovanja, nikoga da spreči božansku ruku da zarije nož. U tami i zemljotresu tog sudbonosnog dana, kada se najveća ljubav koja je ikada postojala, raskinula zbog naših greha, čujem Oca kako viče, "Sine moj, Sine moj, kako te se mogu odreći? Kako da te pustim?" Ovde se nalazi sam pakao. I Otac i Sin su, na neki način, iskusili pakao kada su raskinuli svoj odnos zbog nas. Šta bi drugo pakao mogao biti nego potpuno suprotno od onog za šta se carstvo Božje zalaže; blisku vezu punu ljubavi?

Šta ovo znači za nas? Znači da je Božji Sin iskusio užas razdvajanja od Božanske ljubavi umesto nas, da mi ne bismo morali. "Gde ti je, smrti, žalac? Gde ti je, pakle, pobeda?"³⁹ Sada nas ništa ne može odvojiti od Božje ljubavi zbog onoga što su Isus i Njegov Otac učinili za nas.

Vrata raja su otvorena jer je Božji Sin iskusio pakao i zatvorio njegova vrata, da ne bismo morali da iskusimo plač i škrgranje zuba koje će zadesiti one koji odbacuju ono što je Isus učinio za njih i što je bio odsečen od neprestane božanske ljubavi.

Izazov koji nama sada ostaje je da u svojim umovima napustimo naše mesto gde smo bili u stanju bezvrednosti, neposlušni i odlučni da izgradimo identitet onim što činimo, i da se vratimo izvoru života, gde nas čeka ljubav i gde znamo da smo Njegova voljena deca. Iako je Isus otvorio vrata raja za nas, mi moramo preći put od carstva života na baterije do carstva Božjeg, od identiteta kroz dostignuća, do identiteta kroz posinaštvo; ili drugim rečima, od spasenja delima do spasenja verom. Ostatak ove knjige biće posvećen izazovima i privilegijama ovog puta.

³⁹ 1. Korinćanima 15:55

Deo III – Povratak u posinaštvo

12. Život napajan baterijama

U prostoriji je vladala atmosfera iščekivanja. Sedeo sam u auditorijumu sa svojim kolegama studentima, čeznući da čujem poznato ime. Radio sam naporno na toj godini studija i iako sam govorio sebi da nije bitno, u meni je rasla čežnja.

Škola je dodeljivala nagrade različitim studentima za njihova dostignuća te godine. Za vreme ovog događaja, interesantna igra se odvija u mom umu. "Radio si naporno ove godine, sledeća nagrada može biti tvoja... ne, neko drugi će je dobiti... ali, imaš šanse." Kako se sudbonosni trenutak približava i vreme je da se pročita ime dobitnika, moje srce počinje da kuca brže u iščekivanju, i čuje se ime, ali nije moje, već jednog od mojih prijatelja. Ovo je momenat kada postaje interesantno. Spolja, ja tapšem svom prijatelju i njegovom uspehu, ali iznutra se odigrava poptuno drugačiji scenario: "Zašto je baš on dobio nagradu? Radio sam mnogo više nego on, ne mogu da verujem da su je njemu dodelili. Ah, čini mi se da znam zašto, on je u rodbinskim odnosima sa jednim od profesora i zato su ga odabrali. Uvek je namešteno; nikad nije šta znaš, nego koga znaš." Sve vreme se smejem i tapšem, pokušavajući da izgledam pribrano. Oblaci se navlače i sledećih nekoliko sati osećam se depresivno i pomalo besno. To je samo još jedan dan u životu napajanog baterijama.

Malom detetu nije potrebno dugo vremena da shvati da, ako želi da bude vrednovano i prihvaćeno, mora biti prvo među jednakima. Dobrodošli u svet poređenja. Da li ste se ikada našli u situaciji da ste kupili jednom od svoje dece nešto za rođendan, a drugome niste? Obično izbija kaos, a vaše dete kao papagaj ponavlja reči, "nije fer," kroz suze i plač, a ponekad i sa izlivima besa. Onda postoji i "gledaj me" takmičenje u parku. Gledate

jedno od svoje dece kako se spušta na toboganu i osmehujete se dok se spušta. Iza vas doziva glas "gledaj me" i okrećete se da vidite svoje drugo dete na ljuljači. Okrećete svoju pažnju ka nečem drugom i propuštate jedan od "gledaj me" poziva jednog od vaše dece i tada bivate pogođeni baražnom paljbom "gledaj me", dok svako "gledaj me" raste u jačini i intenzitetu. Onda se dešava da sednete za sto da ručate i kako se pripremate da se prepustite užitku porodičnog obeda, čujete tu rečenicu, "On je dobio više od mene, nije fer, hoću i ja više." Ovo je suština života na baterije. Kako postajemo stariji, postajemo i prefinjeniji, ali i dalje tražimo poređenja i pažnju iz središta ljudskog postojanja.

Većina školskih nastavnih planova razume ovu potrebu za poređenjem i traženjem pažnje. Kada boravite zajedno sa grupom svojih vršnjaka daleko od uticaja kućne sredine, stiču se savršeni uslovi za utiskivanje principa života na baterije. Sledećih 12 godina će biti trka u postizanju uspeha u jednoj, ili više oblasti koje će vam obezbediti svetlu i lepu budućnost. Naša zapadna kultura favorizuje one koji su inteligentniji. Uporedna inteligencija je sredstvo koje će vas odvesti daleko. Da li ste se ikada zapitali zašto deca sa većom mogućnošću pamćenja i prikazivanja znanja češće budu nagrađivana nego deca koja su više nadarena u radu sa rukama?⁴⁰ Da li možete da zamislite da budete primljeni na fakultet zato što umete lepo da održavate baštu ili zato što umete da popravite automobilski motor? Postoji mesto i za takve ljude, ali sreća češće postavlja akademike na vrh gomile.

Godinu za godinom, deca donose kući svoje ocene i razvijaju shvatanje o sebi na temelju tih ocena. Bio sam svedok mnogih situacija kada su ljudi bili daroviti u radu sa rukama, ali su se mučili u akademskim disciplinama. Kao rezultat toga vidite ih često kako se samoograničavaju komentarima kao što su, "To prevazilazi mene," "Nikada ne bih mogao to da uradim" ili flagrantno, "Suviše sam glup za to."

Ali ne brinite, postoje i drugi načini za uspeh. Svaka škola ima sportski program koja pomaže deci da razviju uporedni vodič kroz atletiku. Deca će provesti hiljade sati pokušavajući da razviju atletsku sposobnost koja će im jednog dana doneti moć i slavu za kojom žude. Svi znamo da je sportsko takmičenje samo igra, zar ne? Recite to fudbalskim huliganima koji haraju ulicama Evrope za vreme svetskog prvenstva. Kako vam se čini vest o čoveku koji je gledao svoj omiljeni tim kako gubi finalnu utakmicu svetskog prvenstva i kao rezultat toga umire od srčanog napada

⁴⁰ Zapadna kultura je skoro potpuno utemeljena na grčkoj kulturi koja je više težila da bude akademska nego praktična. Nije slučajno što je zver iz trinaeste glave otkrivenja koja je opisana kao predvodnikom sveta bila prikazana kao Leopard koji je predstavljao grčko carstvo.

pre samog kraja utakmice? I zašto se nekim sportistima plaća više miliona dolara godišnje samo da bi trčali po travi i udarali naduvano parče kože pokušavajući da je proture između dve stativne? Sport je ozbiljan biznis koji obezbeđuje najlakši način dobijanja na vrednosti dostignućem i dobijanje pažnje koju želite. On predstavlja jedan od najboljih sistema za napajanje baterija. Takođe predstavlja i jedan od najboljih načina ubijanja uverenja kako možemo biti vrednovani našim odnosima, a ne dostignućima.

Najzanimljivija stvar u sportu jeste da, iako ostvarujete performanse na najvišem nivou, ako završite trku na drugom mestu, niko vam neće zapamtiti ime. Emotivne traume poraza mogu biti razarajuće. Sećam se da sam gledao fudbalera kako leži zgrčen na zemlji i plače kao malo dete zato što je promašio penal zbog kog njegov tim nije osvojio trofej. Sećam se da mu je trener pomogao da izađe sa terena i pitao sam se šta li on misli, kolika mu je vrednost bila u tom momentu. Ali, naravno, to je samo igra. Jeste, ali je igra koja je borba na život i smrt za vrednošću i prihvatanjem.

Postoji čitava lista bogova za koje se nadamo da će nas favorizovati i da će nam dati uspeh i sreću za kojima čeznemo. Postoji carstvo fizičke lepote. Brutalan svet u kome slava može biti dobijena ili izgubljena zavisno od strukture jagodičnih kostiju ili veličine grudi. Koliko vas poznaje neku mladu ženu koja je noćima plakala zbog toga što nije dobila pohvalu da dobro izgleda? Trenutno je vidljiv porast slučajeva anoreksije koji tera mlade žene da se izgladnjuju da bi dovele figuru u savršenu liniju.

Postoje i carstva bogaćenja, poslovnih statusa a vrednuje se i lokacija na kojoj živite. Radio sam nekoliko godina u povlašćenom svetu i veoma je interesanto obratiti pažnju na poredak. Možete odrediti poziciju neke osobe po nameštaju u njihovoj kancelariji. Šef ima posebnu prostoriju kao kancelariju sa prozorom koji gleda na ulicu. Ima stolicu od kože sa visokim naslonom i naslonima za ruke. Ima veliki drveni sto sa najnovijim modelom kompjutera. Prvi čovek ispod njega, takođe ima posebnu kancelariju. Ali njegov pogled kroz prozor nije lep kao šefov, i njegova stolica nije toliko otmena, a kompjuter nije tako brz. Sledeći čovek ispod ima samo odeljak u zajedničkoj prostoriji sa ostalim kolegama i njegova stolica nema naslone za ruke, nema bežični telefon i čak ne može ni da vidi kroz prozor. Smešno je kada pomislite, ali to je veoma ozbiljna stvar u korporativnom svetu. Kancelarijski nameštaj je bitan deo kada se upoređujete sa svojim saradnicima.

Lista komparativnih mogućnosti je beskonačna u svetu života na baterije, ali često ih možemo svrstati u nekoliko osnovnih kategorija.

1. Nivo obrazovanja
2. Atletske sposobnosti
3. Poslovni status/Visina zarade
4. Fizička pojava
5. Vlasništvo/Imovina
6. Nacionalnost

Ovo su bogovi koje svet obožava i nada se da će im oni ići na ruku. Ovi takozvani bogovi su strogi naredbodavci i obično zahtevaju potpunu potčinjenost ako želite da vas favorizuju. Obično će tražiti da žrtvujete porodicu i prijatelje i ako budete imali sreće, imaćete svoj momenat slave pre nego što potonete u ništavilo. Svi postajemo sluge ovih bogova u životu na baterije i ovo su bogovi od kojih Bog koji je stovrio nebo i zemlju pokušava da nas spase

13. Stepenice ka nebu

Dani su postajali sve kraći i hladniji; zima je dolazila. Bilo je vreme da se pripreme drva za ogrev zbog hladnih dana koji će se uskoro spustiti na malu, srećnu dolinu. Domaćin je bio zauzet oko seče drva kada je krajičkom oka primetio mali par cipela. Osvrnuo se i ugledao malog dečaka koji je pratio svaki njegov pokret. “Moj tata može da cepa drva mnogo brže.“ “Je li tako?“ odgovorio je čovek zabavljen smelošću dečaka. “Može, nego šta!“ “Moj tata može da uradi bilo šta. On je najbolji u svemu.“ “Onda si ti privilegovan što imaš takvog tatu.“

Takva je bila jednostavnost mog detinjstva. To su bili dani kada mama i tata nisu mogli pogrešiti i kada su bili najsajniji ljudi koje možete zamisliti. Na neki način bilo bi lepo da je sve ostalo tako jednostavno, ali nije moglo. Posle kraćeg vremena u školi počeo sam da upoređujem sebe i ostale pokušavajući da nađem svoje mesto u maloj zajednici dece sa kojom sam delio svoje iskustvo školovanja. Nivo upoređivanja nije bio tako intenzivan za vreme osnovne škole, pa je većina uspomena iz mog ranog školovanja lepa. To vreme je obeležilo puno igara i aktivnosti; uglavnom je bilo mnogo zabave. Ali vreme prolazi i došli su dani kada sam iskusio kiselkasto slatki ukus života na baterije.

Kada sam imao sedam godina moji roditelji su se preselili u drugi grad i uskoro sam se prilagođavao novoj grupi dece. Ubrzo sam stekao nekoliko prijatelja, ali sam upoznao i nekoliko nezgodnih momaka. Bio sam prilično nabijen kao dete i nekoliko mršave dece je rešilo da me zadirkuje jer sam bio malo bolje popunjen od njih. “Debeljko“ i “Mešina,“ su samo neka od imena kojih se sećam. Bilo je to grozno iskustvo koje su mnogi od nas doživeli u detinjstvu. Ovo se desilo dan kasnije. Neprijatelj duša je

koristio ove dečake da uništi moj osećaj vrednosti. Jedan dan na putu do škole rešio sam da mi je dosta. “Mama, ne izlazim iz kola, ne idem u školu.“ “Naravno da ideš, dete moje.“ “Ne, ne idem!“ Kako smo se približavali školi video sam preteći dvojac koji me je gledao kao što lešinari gledaju plen. Mama je otvorila vrata pokušavajući da me natera da izađem iz kola. Sledećih nekoliko minuta su bili prilično napeti. Otimao sam se i vrštao, čvrsto se držeći za stolicu. Tipično nestašno dete, možda biste rekli, ali kada vam je identitet uništen, povući ćete neke očajničke poteze u nameri da se spasete. Ne sećam se tačno šta se dalje događalo, ali se sećam da je maltretiranje prestalo. Ovo je bila predsluka onoga što me je čekalo u budućnosti.

Okrutnost koja se manifestovala kod te dece je bila rezultat razuzdanih principa Sotoninog uporednog carstva u akciji. Često smo ošamućeni drskom sebičnošću i nezahvalnošću koju deca prikazuju. Da li prerastamo ove osobine? NE! Kao što smo приметili, niko ne napušta ovo carstvo bez pomoći Sina Davidovog. Kako postajemo stariji tako postajemo lukaviji i prefinjeniji.

Kada sam stigao do sredine srednje škole bio sam već veoma dobro programiran. Učio sam da obožavam boga obrazovanja, boga sporta i boga fizičkog izgleda. Želeo sam da obožavam i boga novca, ali nisam imao posao. Sve oko mene je govorilo da moram stremiti da budem najbolji; da stremim ka uspehu. Naučio sam da samo pobednici vrede nešto, dok gubitnici ne vrede ništa. Mnogo puta moja pobuda da budem dobar u školi, bila je motivisana više time da postignem najbolje rezultate nego da uživam u zadovoljstvu što učim. Gledao sam filmove na televiziji koji su pojačavali ovo verovanje u meni. Glavna muška uloga bi često morala da izvede neki veliki podvig da bi osvojila srce neke mlade dame. Ovo me je naučilo da je veza nešto što postižeš i da je mlada dama više nagrada nego partner. Ovo nije bilo očigledno, već na podsvesnom nivou.

To je bilo vreme snova. Često sam ležao na krevetu i maštao o tome kako postićem pobjednički poen za Australiju u partiji kriketa, ili kako postićem pobjednički gol, ili kako rizikujem život da spasem mladu damu u nevolji. Ovi snovi su oformili moj sistem vrednosti.

Što sam više sanjao, to sam bio odlučniji da dostignem te ciljeve. Težak deo je taj što ove ciljeve ne možete postići u vakuumu. Morate pobediti druge da bi ih postigli. Želeo sam svoje prijatelje, ali sam više od njih želeo svoje snove. Mogao sam se ponašati civilizovano kada moji snovi ne bi bili ugroženi, ali kada bih osetio da neko pokušava da osujeti moje snove, izbio bi rat!

Naporno sam radio kako bih dostigao svoje ciljeve. Bio sam uspješan u sportu i obrazovanju, dve od tri kategorije, što nije izgledalo loše. Tada sam ušao u sledeću fazu. Kada stignete do vrha, pokušavate da tamo i ostanete. Stalno se osvrćete oko sebe čuvajući svoju dragocenu poziciju. Tada očekujete da imate reputaciju. Jednom kada ste ustanovili svoju reputaciju, šta ako negde podbacite? To bi bilo strašno, pa postajete još odlučniji.

Ova bitka je trajala neko vreme dok nisam shvatio da je skoro nemoguće da dostignem sve svoje ciljeve. Ovo dovodi do izliva besa! Osetio sam se izdanim. Služio sam svoje gospodare dobro, a sada me izvrgavaju ruglu. Bio sam naučen na sistem vrednosti koji mi nije mogao dati konstantan osećaj vrednosti, pa sam bio besan.

Mnogi ljudi ne prepoznaju nestalno i destruktivno ponašanje kod mladih, kao i zašto se mnogi od njih odaju drogama i samoubistvu. Ja verujem da je u većem broju slučajeva to zato što ne mogu da ostvare svoje snove kroz metode kojima su naučeni. Nikada neće biti veliki u očima drugih pa su podložni autodestrukciji.

Sećam se da sam jednog dana igrao košarku. Rezultat je bio ujednačen, i pritisak je rastao. Momak kojeg sam ja čuvao, pokušao je da baci loptu na koš, ali sam ja uspeo da mu je sa lakoćom otmem iz ruke. Nisam mogao da verujem da sam začuo sudijsku pištaljku i reč "faul!" Znao sam da ga nisam ni pipnuo i odjednom bes je izbio u meni; bes zato što mi ovaj bedni sistem, koji mi je obećao sve, ne daje ništa. Odjurio sam do sudije unoseći mu se u lice, podigavši ton do neverovatnog nivoa. Nešto je puklo u meni i nisam se suzdržavao. Brzo sam izbačen sa terena i zabranjeno mi je takmičenje. Verujem da mi se Bog obratio dok sam odlazio. Zapitao sam se, "Šta je sa tobom, čoveče, potpuno si poludeo, gubiš kontrolu nad sobom." To je bio prvi put da sam se suočio sa sobom i zapitao se u kom pravcu idem. Bog je mogao da vidi da tražim nešto bolje, da sam osetio da mora postojati bolji način.

Neprijatelj duša je takođe osetio to i pokušao je da me gurne još dublje u pokušaje da se dokazujem, kao pušač koji oseća da mora da ostavi cigarete, ali kao rezultat toga počinje da puši duplo više. Počeo sam da se povlačim u sebe dok su mi snovi isparivali, i postao sam veoma ćudljiv. Jedan dan moja majka je ušla u moju sobu i počela da prigovara na to kako soba izgleda. Soba je, otprilike, bila neuredna kao i kod većine tinejdžera. Odjednom postao sam razjaren što je ušla u moj prostor i još mi naređuje. Izustio sam nekoliko ružnih reči i rekao joj da me ostavi na miru.

Interesantno je na koliko načina Bog može da dopre do vas. Mnogi moji prijatelji su nazivali svoje majke "matorom vrećom" ili nekim drugim terminom. Moj otac je nekako uspeo da me nauči da poštujem svoje roditelje i ja sam se zakleo da nikada neću pričati o svojoj majci na način na koji su neki moji prijatelji pričali o svojoj. Kada sam izgovorio te reči o mojoj majci, kao da je poslednji delić dostojanstva istrgnut iz mene. Bio sam šokiran da mogu tako nešto reći i moja depresija se produbila. Stigao sam do tačke kada me više nije bilo briga, a to je opasna teritorija. Imao sam jak osećaj da sam stigao do raskršća. Široki put me je mamio svojim otvorenim čeljustima punim pesme, vina i žena. Sa druge strane bio je uzak put o kojem govori Biblija. Da li ću poći putem religije kojim su me roditelji učili ili ću poleteti širokim putem kao bukteća kometa. Nije bilo više poente pretvarati se da sam hrišćanin. Sada mi je bilo potpuno jasno da nisam i da nikada nisam ni bio hrišćanin, iako sam bio odgajan u hrišćanskom okruženju. Izbor je bio ili Isus ili đavo. Hvala Bogu, izabrao sam da pokušam i pronađem pravog Isusa iz Biblije.

Odlučio sam da pročitam knjigu koju smo godinama imali u našoj kući. Zvala se Put Hristu. Taj naslov se činio prikladnim mojim potrebama. Počeo sam da čitam osećajući očajanje i glad da ga pronađem. Morao sam pronaći stepenice ka nebu, jer više nisam mogao da podnesem Sotonino carstvo.

Na samom početku knjige, autor je objasnio da je Isus došao da razveje laži koje je ljudski rod prihvatila o Bogu; da je došao da nam pokaže da nas Bog voli. Upijao sam te reči kao oprljena zemlja letnju kišu. Autor me je pozvao da razmišljam o Isusu u Getsimanskom vrtu i da ga pratim do krsta.

Dok sam zamišljao ove scene, odjednom sam se osetio kao da sam zaista tamo i posmatram ga. Figura na krstu je izgledala veoma realno i imao sam jak osećaj da On tamo visi zato što me voli i zato što razume moju očajničku potrebu da pobegnem od Sotoninog carstva. Rodila se misao da mogu da mu verujem kao svom najboljem prijatelju i da će me On odvesti do nebeskog carstva. Dok sam ga gledao tamo, stekao sam ogroman osećaj zahvalnosti za Njegovu spremnost da me spase i osetio sam kako me teret krivice, napetosti, depresije i straha koje sam nosio godinama, napušta. Mir koji nikada ranije nisam iskusio, ispunio je moje srce i plakao sam od sreće. Sin Davidov je prodro u moju tamu i razbio je zracima dnevnog svetla.

14. Isti bogovi, različita imena

U sobi je bilo živo od aktivnosti, smeha, muzike i mladalačkog uzbuđenja. Na početku sobe nalazili su se zvučnici iz kojih je treštao jak ritam sa gitarama. Organizovao sam žurku da se provedem sa drugarima – tačnije, pokušao sam. Seo sam u jedan kraj sobe, gde je jedan uzbuđeni tinejdžer opisivao scenu iz jednog od najnovijih filmova. Pokušavao sam da upijem atmosferu, ali nešto nije bilo u redu. Izašao sam na terasu i pridružio se grupi mladih Romea koji su prepričavali svoje poslednje podvige u osvajanju žena iz njihovih snova. Ni tu nisam mogao da se uklopim. Čoveče, šta nije u redu sa mnom? Muzika je počela da me nervira, pa sam pogledao preko prostorije i video scenu u spotu koja je bila veoma napadna. Misao me je pogodila kao brzi voz, ja mrzim ove stvari!

U mom umu stvorilo se nekoliko mogućih scenarija. Do skora ovo je bio dobar provod za mene, a sada nisam mogao da ga podnesem. Nešto je preuzelo kontrolu nad mojim srcem što je učinilo status quo neodrživim. Odjednom, iz dubine mog bića pojavila se odvratna misao da je zabava završena i da nikada više neću moći da se zabavljam. Istrčao sam na travnjak izpred kuće, zavitlao pesnicom kroz vazduh i povikao, “Uništio si mi život!”

Ovo se desilo nekoliko dana posle mog puta za Damask sa Isusom. Moj život se preokrenuo. Nikada nisam osetio takav mir, a Biblija je počela da oživljava. Upijao sam sve te informacije i slobodu koji nisam ranije poznao. Kada je Isus ušao u moj život, ušao je sa praskom. Odjednom, postao sam svestan da moje izražavanje nije baš prikladno, da su neki od mojih viceva veoma vulgarni i da moj životni stil nije kompatibilan sa

novim pravcem kojim sam se kretao. To je bio put u novo carstvo. To je kao da ste se preselili u inostranstvo i otpočeli da učite jezik i običaje od nule. Želeo sam da učim jer sam voleo Gospoda, ali sam bio školovan u drugačijem carstvu i trebalo mi je neko vreme da se prilagodim.

Tek te večeri za vreme žurke sam shvatio kako je to radikalna promena. Otkad je Isus osvojio moje srce svojom ljubavlju, nisam mogao da se oduprem kada bi me zvao. Za vreme žurke, kada sam radio i ono što sam mislio da je u redu, osetio sam da me poziva da se sklonim od takvog načina života. S obzirom da nisam znao nikako drugačije da živim, uplašio sam se da ono što će zameniti taj životni stil, neće biti tako dobro. Jako je lako plašiti se nepoznatog čak i kada znate da je ispravno. Na sreću, izabrao sam da verujem Isusu i da će On mnogo bolje voditi računa o meni i da je bolje da verujem Njemu nego svojim osećanjima.

Kada sam prihvatio Isusa kao svog Spasitelja, bio sam na talasu zadovoljstva nedeljama. Osetio sam posebnu bliskost sa Njim i ona je ostala sa mnom do ovoga dana. Isus mi je otvorio kapije raja, ali sada mi mora pomoći da iskorenim seme života na baterije. Mora mi pomoći da iskorenim životnu filozofiju koja je učinak i dostignuća načinila centralnom tačkom mog sistema vrednosti. To je put kojim svako Adamovo dete mora proći. Jedini način na koji to možemo uspeti jeste da fiksiramo pogled na svetlo sa krsta i hrabro zakoračimo u načela novog carstva.

Počeo sam da se sastajem sa prijateljima na molitvi. Prve večeri kada smo bili na kolenima zajedno, osetio sam sladak Duh Gospoda, ali tu je bio i duh mog starog života koji me je mučio. Dok smo se molili u krugu, misao mi se rodila "Ja ne mogu da se molim kao ovi ljudi, oni su toliko elokventni." Moj um se zakačio za tu misao i dok se moj red bližio, moje srce je zakucalo brže. Uskoro ću biti u centru pažnje i svi će me slušati. Ali, sačekajte malo, ovo je bilo sastajanje za molitvu Isusu, nije se radilo o meni.

Evo prokletstva života na baterije. Iako sam predao svoje srce Isusu i želeo da ga pratim, načela mog starog života su bila spremna da me odvuču tamo gde sam ja bio centar svega; da glavno bude moj učinak u molitvi, a ne moj odnos sa Bogom u molitvi.

Kada sam prvo počeo da proučavam Bibliju, osećao sam se neadekvatnim, jer iako sam odrastao u hrišćanskom okruženju, u biblijskoj terminologiji sam još uvek u zabavištu. Voleo sam da slušam ono što sam učen, ali u mojoj podsvesti neki glas je govorio, "Kako tako brzo mogu da pronađu sve te biblijske stihove, ja to nikad neću moći." Preturio sam

po stranicama pokušavajući da pronađem poglavlje i stih i samo sam se molio da ne budem poslednji pa da svi čekaju na mene – kako je to neprijatno! Godine upoređivanja sa drugima počele su da isplivavaju u mom novom hrišćanskom životu. Svetom Duhu je bilo lako da mi skrene pažnju na moj rečnik i životni stil, ali mi je bilo potrebno neko vreme da shvatim koliko su pipci života na baterije duboko ukorenjeni u meni.

Kako sam nastavio moj put, razvio sam duboku ljubav prema Bibliji. Ona je bila najbolji način da učim o svom Heroju koji je položio svoj život za mene. Voleo sam da učim o Isusu i to je bio veliki blagoslov, ali moj stari život mi je pripremao zamku. Počeo sam da primećujem kako ljudi koji me okružuju imaju daleko manje biblijskog znanja od mene. Moje rastuće znanje o Bibliji mi je dalo još više podstreka i uskoro sam počeo da govorim u manjim i većim grupama kad smo proučavali Bibliju. To je bio blagoslov za mene i za one oko mene, ali sam polako i sigurno počeo da se vraćam na platformu vrednovanja dostignućima, radije nego vrednovanja odnosa. To se dešava polako i neprimetno, ali se dešava. Kasno sam uvideo da mnogi od nas imamo iste bogove, ali sa različitim imenima.

Ako obratite pažnju na tabelu ispod, videćete koliko je lako verovati u Bibliju, ali živeti po svetskim stadardima. Ne mislim na divlji stil života, mislim na dobijanje vrednosti po onome što radite.

U svetu	U crkvi
Obrazovanje	Biblijsko znanje
Atletske sposobnosti	Sposobnost javnog govorništva
Poslovni status	Crkvena pozicija
Vlasništvo	Duhovni darovi
Fizički izgled	Parada mode u crkvi
Nacionalnost	Konzervativna/Liberalna teologija

Životni put sa Isusom je za mnoge od nas često pod podmuklom moći života na baterije. Danas kada pogledam po crkvi vidim da su nas bogovi od kojih smo bežali u svetu pronašli u crkvi. Obukli su se u svetlost, a mi smo ih prihvatili kao dobre prijatelje. Neibežno, rezultat je bes, ogorčenost i svađanje u crkvi.

Lako je izgledati pobožno u crkvi, ali šta je sa onom osobom na drugoj strani prostorije koja neće da razgovara sa vama, jer ste je ogovarali, a ona je saznala za to. Šta da mislimo, na primer, o pijanistkinji koja je otišla u drugu crkvu, jer joj je rečeno da je njeno sviranje ispod standarda? Ili šta je sa doktrinarnom policijom koja ide po crkvi i traži da isključi iz

crkve svakog ko se ne slaže sa njihovom definicijom Boga? Šta sa onima koji pokušavaju da nametnu svoj stil bogoslužjenja svakome, a štete onima kojima se ne sviđa, jer će morati da ga prihvate svakako? Lista je beskonačna i veliki neprijatelj duša zna da dok god igramo kako on svira, mi smo još uvek, u suštini, podanici njegovog carstva.

Najjači dokaz da smo još uvek obogaljeni načelima njegovog carstva je visok nivo nejedinstva i manjak hrišćanske ljubavi u crkvi. Ako bismo cenili svoje odnose kao što Bog ceni svoje, bilo bi mnogo više ljubavi u crkvi i više bismo brinuli kako se odnosimo jedan prema drugome.

Interesantno je da je suptilni transfer bogova iz sveta u crkvu, kako u našem ličnom iskustvu, prenesen u crkvu i u korporativnom smislu. Kada je u četvrtom veku car Konstatin "prihvatio" hrišćanstvo, velike promene su se dogodile u hrišćanskoj crkvi. Jedna od najinteresantnijih stavki je da su sve kipove paganskih bogova preneli u crkvu i data su im biblijska imena poput Mojsije, David i Petar. Isti bogovi, različita imena! Nije bitno kako to kamuflirate to je i dalje je pagansko. Šta možemo reći danas? Jedno je napadati korporativnu crkvu zbog njenog otpadništva od apostolske istine. Druga je stvar kada vidimo te iste principe u sopstvenim životima.

Prvo se pobrinimo o brvnu u našem oku pre nego što se posvetimo otklanjanju truna iz oka naših bližnjih.

Interesantno je proučavati put Isusovih najrevnosnijih pratioca – njegovih učenika. Često je pitanje pozicije i moći bilo predmet debate. Obratimo pažnju na nekoliko stihova iz Biblije:

U taj čas pristupiše učenici k Isusu govoreći, Ko je dakle najveći u carstvu nebeskome? Matej 18:1

Postoji samo jedan odgovor zašto su učenici postavili ovo pitanje – a to je sopstveni interes. Učenici su verovali da je Isus Mesija, Hristos. Bili su predanii i posvećeni u svojoj veri u Njega, neki su bili spremni i da umru za Njega, ali kao i kod mene kada je u molitvi moj um skrenuo od odnosa sa Bogom ka mom učinku u molitvi, tako su i učenici skrenuli sa svog odnosa sa Mesijom ka sopstvenoj poziciji u Njegovom novom nebeskom carstvu.

I pred Njega dođoše Jakov i Jovan, sinovi Zevedejevi, govoreći: Učitelju! Hoćemo da nam učiniš što ćemo te moliti. A On reče: što hoćete da vam učinim? A oni mu rekoše: Daj nam da sednemo jedan s desne strane tebi a drugi s leve, u slavi tvojoj. Marko 10:35–37

Bog pozicije i statusa je preuzeo vlast nad novim načelima carstva, koje su Jakov i Jovan učili kada su pitali Isusa da li mogu da sede sa Njegove leve i desne strane u Njegovom carstvu. Isus se nikada nije bavio njihovim konstantnim neuspesima da se oslobode načela starog carstva. Razumeo je da je potrebno vreme da shvate koliko je duboko ukorenjeno načelo Sotoninog carstva. Problem sa kojim se suočavamo i ono što se događa kada dozvolimo da stari principi preuzmu vlast je sledeći:

I čuvši to desetorica, počese se srditi na Jakova i Jovana. Marko 10:41

Kada dozvolimo da načela starog carstva vladaju nama, to će uvek rezultirati svađom. Ono što su Jakov i Jovan učinili je razljutilo druge učenike. Zašto? Zato što su im time poručili, “Mi smo bolji od vas.“ Oni možda nisu tako mislili, ali je krajnji rezultat taj. Isus je iskoristio priliku da proširi njihovo razumevanje različitosti Božjeg carstva od onog u kojem su odrasli. Sada će morati da nauče da razmišljaju drugačije.

A Isus dozvavši ih reče im: Znete da knezovi narodni vladaju narodom i poglavari njegovi upravljaju njim, ali među vama da ne bude tako; nego koji hoće da bude veći među vama, da vam služi. I koji hoće prvi među vama da bude, da bude svima sluga. Jer Sin Čovečiji nije došao da mu služe nego da služi, i da da dušu svoju u otkup za mnoge. Marko 10:42–45

Neka ove reči zauvek odzvanjaju u našim ušima! Ako želite da budete veliki u Božjem carstvu, naučite da uživete u službi drugima radije nego da manipulišete njima i da vladate njima. Isus nam govori da pagani (neznabošci) vladaju nad drugima i vole da primenjuju svoj autotitet i da pokazuju ko je šef. Čudno, ali takav duh često dominira crkvom kroz različite članove koji se trude da nametnu svoj autoritet crkvi. Iako je prošlo dve hiljade godina od krsta, mnogi još nisu izašli iz zabavišta.

Zašto je neprijatelju duša tako lako da nas odvuče u naš stari način razmišljanja? Kao što smo naglasili ranije, naš duboki osećaj nesigurnosti je taj koji čini da nas Sotona iskušava da se dokazujemo. Ukoliko ne zapamtimo na koji način stičemo svoju vrednost, videćemo da je skoro nemoguće da se odupremo iskušenju da pretvorimo kamenje u hlebove kako bi dokazali da vredimo nešto.

Postoji nešto što nalazim da je strašno, a vezano je za načelo života na baterije, što se toliko uporno trudi da nas neпусти. Isus je bio najbolji učitelj kojeg je ovaj svet video. Proveo je tri godine sa učenicima učeći ih koliko god je mogao o nebeskom carstvu i čak i posle ovoga vidimo je

da je na samoj večeri pre raspeća ovaj princip imao upravu nad njihovim životima.

A tako i čašu po večeri, govoreći: ova je čaša novi zavet mojom krvi koja se za vas proliva. Ali evo ruka izdajnika mog sa mnom je na trpezi i Sin Čovečiji, dakle, ide kao što je uređeno; ali teško čoveku koji ga izdaje! I oni staše tražiti među sobom koji bi, dakle, od njih bio koji će to učiniti. A posta i prepiranje među njima koji bi se držao među njima da je najveći. Luka 22:20–24

Na samo veče najveće demonstracije ljubavi koju je svemir ikada video, oni najbliži Isusu, koji su znali o Njegovom carstvu više nego bilo ko, raspravljali su se ko je najveći među njima. Tuga koju je Isus osetio u tom momentu morala je biti ogromna! Da li mi koji tvrdimo za sebe da smo Isusovi sledbenici, možemo ponoviti grešku kao i učenici – vatreni sledbenici Isusa, i da se još uvek prepiremo među sobom ko je najveći?

Postoji samo jedna stvar koja je gora od uprave životima na baterije koju ima nad onima u svetu, a to je da mi budemo pod njegovom upravom u crkvi. Neka nas Bog oslobodi od ovih sebičnih principa da bismo mogli iskusiti pun užitek u Njegovom carstvu!

15. Kako čitaš?

Danas je poseban dan. Puni ste iščekivanja i uzbuđenja zbog potencijalnih uspeha koji su pred vama. Direktor jedne velike kompanije je zainteresovan za specijalni dizajn na kojem ste radili, i ozbiljno razmišlja da ga stavi u proizvodnju i izvozi širom sveta. Odlučili ste da se sastanete sa njim za ručkom u jednom finom lokalnom restoranu. Nervozno se okrećete oko sebe pokušavajući da prepoznate tu osobu koja će pretvoriti vaše snove u stvarnost. Konačno stiže, energično se rukujete, ulazite u restoran i nalazite svoj sto. Da biste se bolje upoznali vaš budući partner vam postavlja nekoliko pitanja o porodici, gde živite i kako ide vašoj deci u školi. Sve se lepo odvija osim činjenice da se iza vas nalazi čovek koji je srkanje supe pretvorio u umetnost. Ignorišete ga, ali posle nekog vremena, postaje zaista naporno. Pomišljate, "Neki ljudi bi se trebali naučiti manirima", ali se ne obazirete previše da biste ostali skoncentrisani na vaš razgovor. Konverzacija sa vašim potencijalnim partnerom se odvija odlično i taman kad ste u sred dogovora o nekim dodatnim beneficijama za vaš dizajn, čovek iza vas podriguje takvom silinom da vam se zatresao pribor za jelo. Ceo restoran gleda u ovog čoveka koji, izgleda, uopšte nema kulturu ponašanja. Restoran se ispunjava tihim kikotaњem i smehom, pomešanih sa zgražavanjem i užasom. Konačno vlasnik restorana dolazi i odstranjuje ovog čoveka, sa rečima da u ovaj restoran takav tip ljudi nije dobrodošao.

Ono što je stvarno zadivljujuće je da na ovakavo ponašanje u kineskom restoranu niko ne bi ni trepnuo. Vlasnik bi čak bio i razočaran ako ne ponovite ovakve gestove. Takođe, u kineskoj kulturi bi vas smatrali

nekulturnim da se rukujete sa nekim koga prvi put vidite i pričate sa njime o svojoj porodici.⁴¹

Zadivljujuće je kako isti postupci mogu biti tumačeni potpuno različito, zavisno kojoj kulturi ili pogledima na svet pripadate. Potpuno je isto i kada pogledamo dve različite kulture Božjeg carstva i Sotoninog carstva.

Hrišćanska vera ima jedan temelj – Isusa Hrista, i kada obratimo pažnju na veliki broj grupa koji se nazivaju hrišćanima, zbunjeni smo što nalazimo toliko kontradiktornosti koje postoje na jednom temelju. Put u Božje carstvo zahteva promenu kulture i pogleda na svet. U prethodnom poglavlju objasnili smo koje poteškoće imamo kada pokušavamo da razmišljamo u duhu nebeskog carstva.

Najveće poteškoće u hrišćanstvu se javljaju u tome kako pristupamo Božjoj reči, Bibliji. Dolazimo iz sveta gde smo učeni u dostignućima i poziciji, ali kako ulazimo u carstvo Božje, veoma je važno da prekinemo sa tim načinom razmišljanja i dozvolimo Duhu Božjem da nas uči kako da čitamo Božju reč. Nažalost, to uglavnom nije tako. Razlog mnogim kontradikcijama, jeresima, i tvrdnjama na koje nailazimo u hrišćanskoj veri i istoriji, dolaze iz tumačenja Biblije u kontekstu života na baterije umesto tumačenja u kontekstu nebesa koje se koncentriše na naše legitimne i bliske odnose sa Bogom.

Isus dokazuje ovo u svom razgovoru sa zakonikom u desetom poglavlju Evandjelja po Luci. Zakonik pita Isusa, “Šta ću učiniti da dobijem život večni?” a Isus mu odgovara “Šta je napisano u zakonu?” I da bi dosegao dublju poentu pita “Kako tumačiš?”⁴² (U našem prevodu prevedeno kao “kako čitaš” – prim. prev) Isus ga ne pita šta čitaš, on pita kako tumačiš. Ovo je ključno pitanje za svakoga ko želi da pređe put od svetskog života na baterije do nebeskih odnosa – kako tumačiš?

Pitanje koje je zakonik postavio Isusu jedno je od najkritičnijih pitanja hrišćanskog puta. Pozicija koju imate i ljudi sa kojima se družite su snažan indikator vaše vrednosti u ovom svetu. Potpuni je kontrast u Božjem carstvu gde je svaka osoba dete Božje koje zaslužuje poštovanje i dostojanstvo. Kako diskusija odmiče, vidimo da zakonik interpretira Bibliju na način života na baterije, a ne na nebeski način. On daje Isusu tačan odgovor, “Ljubi Gopoda Boga svojega svim srce svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom, i bližnjega svoga kao samoga sebe.”⁴³ Isus to potvrđuje, “Pravo si odgovorio; to čini

⁴¹ <http://www.chinawestexchange.com/Chinese/Culture/customs.htm>

⁴² Luka 10:25,26

⁴³ Luka 10:27

i bićeš živ“. Ali zakonik shvatajući čta sve to može da znači, pokušava da izvrne značenje pitajući, “A ko je bližnji moj?“ Značenje onoga što piše u Bibliji je jednostavno, ali ljudsko srce pod uticajem života na baterije ponaša se kao da je teško razumljivo, jer nije željno da pusti stara načela i prihvati nova. Ovde je razlog zašto ima toliko polovičnih hrišćana i uvelih hrišćana, jer veruju u Hristovo carstvo, ali žive po Sotoninim načelima, čemu je rezultat konfuzija, frustracija i zlo.

Cela hrišćanska vera je zbunjena predmetom spasenja jer Biblija jasno uči da će hrišćanin, uz milostivu Božju pomoć, živeti u harmoniji sa deset Božjih zapovesti. Ipak, mnogi od nas pristupaju ka deset Božjih zapovesti iz konteksta života na baterije, odnosno, hoćemo da ih držimo sa ciljem da bi pridobili spasenje, radije nego da vidimo deset Božjih zapovesti kao opis obećanog odnosa koji će se desiti između Boga i Njegove dece.

Suprotno ovome, i mnogo češće, imamo situaciju kada većina vidi nemogućnost u držanju zapovesti, pa radije nego da pokušaju da mu pristupe verom, izjavljuju da je držanje zapovesti nemoguće i shodno tome nikada ne uživaju u slobodi pobede kroz Hrista. Da li pokušavate da ostvarite učinak, ili ne, i dalje postoji problem učinka radije nego odnosa. Ni jedna od ove dve grupe neće ući u carstvo Božje ukoliko ne prihvate deset zapovesti u kontekstu vere zasnovane na odnosu sa Isusom koji je umro za nas.

Za hrišćane koji prihvataju nemogućnost da drže zapovesti i nemogućnost pobede kroz Hrista, uskoro sledi da ni Bog kome su odlučili da služe ne može da čini ništa. Kombinovanje ovog trenda sa svetskom željom za priznanjem dovodi do toga da nas ne čudi da postoje hrišćanski učitelji i vernici koji odbacuju mogućnost da je Bog stvorio svet za bukvalnih šest dana. Kao što je i zakonik pitao, “a ko je bližnji moj,“ tako i mnogi učeni ljudi danas kažu “Da, verujemo u stvarnje sveta za šest dana – ali kakvi su ovo bili dani?“ Zlo uvek pokušava da izvrne Sveto pismo kako njemu odgovara – da veruje u Hrista, a da živi po svetskim standardima. Demoni, takođe, veruju u Hrista i žive po svetskim standardima.

Kada čovek jednom izgubi svoju veru da Bog može da stvori novo srce i da nauči da postavlja “pametna“ pitanja o jasnim tvrdnjama Pisma, tada je veoma lako da i homoseksualnost prihvatite kao hrišćansku normu zajedno sa odbacivanjem muške i ženske uloge koju Biblija jasno iznosi pred nas. Ovaj koncept je stran nebeskom carstvu. Vrednost se uvek dobija iz odnosa, a ne zbog pozicije u društvu.

Možemo navoditi mnoga učenja iz Biblije koja su iskvarena i izopačena onako kako odgovara principima moći, pozicije i učinka, ali mislim da

je poenta jasna da ako želimo da budemo Isusovi sledbenici, nastojaćemo da tumačimo Bibliju po načelima Njegovog carstva, a ne po načelima carstva iz kog smo svi došli.

16. Kraj ropstvu

Bio je to jedan od onih posebnih trenutaka. Moj šestogodišnji sin i ja smo putovali automobilom. Imali smo dubok i smislen razgovor – dubok, koliko je to iskustvo mog sina dozvoljavalo. Video sam po njemu da mu mozak metodično radi. Osećao sam da je na ivici da kaže nešto duboko i tada je progovorio. “Znaš, tata, bilo bi najbolje da nekada ti budeš glavni, a nekada ja.” “Pa, sine, to je svakako veoma interesantna sugestija,” odgovorio sam pročišćavajući grlo. Za momenat, u automobilu je vladala tišina dok sam razmišljao kako da mu objasnim da je njegov predlog pogrešan, jer ako ne uspem, obojica ćemo biti u nevolji. “To nije baš kako nas Biblija uči, sine.”

“Ali, zašto moraš stalno da mi govoriš šta da radim?”

“Pa, sine, Isus mi je rekao da te naučim sve što je potrebno da bi bio jak mladić za Njega, i zato što sam podređen Njemu, mislim da je bolje da radim šta mi on kaže.” Biti roditelj znači neprestano učiti. “Sine, sedi dok jedeš.” “Aaaaa, nije fer!”

”Srećo, molim te, skupi svoje igračke i stavi ih na mesto.” “Ali, mama, želim da idem napolje da se igram.”

“Sine, vreme je za spavanje.” A on plače i cvili, “Ali vi ne idete na spavanje, zašto moram ja?”

Sa svim ovim pravilima i odredbama, pomislili biste da su svo vreme roditelji samo strašila. Zašto deca ne razumeju da želite da sede mirno za stolom dok jedu da ne bi pokvarili probavu? Ili da želite da budu čisti i uredni da bi mogli da nauče da budu organizovaniji i efikasniji kada

odrastu? I zašto deca ne cene vaše napore kada želite da sprečite da se ne razbole time što će se dovoljno naspavati? Zašto – zato što ne poznaju zamke i opasnosti života.

Apostol Pavle ilustruje ovaj deo našeg hrišćanskog puta.

Ali velim: dok je naslednik mlad ništa nije bolji od roba, ako i jeste gospodar od svega. Galatima poslanica 4:1

Pavle opisuje odnose dece sa roditeljima kao gospodara sa slugom. Otac mora učiti sina načelima Božjeg carstva, ali sin sa svojom prirodom života na baterije, ne razume razlog svog tog učenja. Mnoge lekcije koje će naučiti od svog oca su u suprotnosti sa njegovom prirodom i često se čine kao težak posao koji se ne razlikuje od robovanja. Dečak se lako može zapitati, “Zašto mi otac brani da radim mnoge stvari u kojima uživam? Osećam se kao rob. Sine, uradi ovo, uradi ono. Nije fer!”

Ova situacija savršeno opisuje kakve muke Bog ima sa nama dok pokušava da nas pripremi za Božje carstvo. Mnogi misle da su Božji zahtevi teški i strogi i i često postavljaju pitanje, “Zašto je Bog dozvolio da mi se desi ovo ili zašto je hrišćanski život tako restriktivan?” Postoje i ljudi koji se priključuju crkvi, koji su sasvim zadovoljni da budu kao deca i da samo budu sluge, da izvršavaju svoje obaveze u crkvi i nadaju se da će biti nagrađeni, ali takvi ljudi su u opasnosti da budu zahvaćeni osećanjima starije braće iz priče o zabludalom sinu.

Pavle objašnjava kako da se izbavimo od nedoumica u životu i objašnjava Božji odnos prema nama. Kada potpuno shvatimo da je Bog naš Otac i da nas priprema da uđemo u Njegovo carstvo, onda naš odnos sa Bogom počinje da dobija smisao. Pravila i uredbe ne vidimo više kao restrikcije i ograničenja koja nas sprečavaju da se zabavljamo, već umesto toga postaju vrata u slobodu koja otkrivaju Božju nežnost i brigu za nas i Njegovu žudnju da primimo puno nasleđe kao Božja deca. Pavle to objašnjava na sledeći način:

Tako i mi kad bijasmo mladi, bijasmo pod stihijama sveta zarobljeni. A kad se navršio vreme, posla Bog Sina svojega jedinorodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu, da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo. I budući da ste sinovi, posla Bog, Duha Sina svojega u srca vaša, koji viče: Ava Oče! Tako već nisi rob, nego sin; a ako si sin i naslednik si Božji kroz Isusa Hrista. Galatima 4:3–7

Ovo su jedne od najlepših reči u Svetom pismu. Kada prepoznamo Isusovu žrtvu koja je osigurala naše usvajanje kao Božje dece, oslobođeni

smo od robovanja Sotoninom carstvu. Oslobađamo se tiranije života na baterije i stojimo čvrsti i plemeniti kao sinovi i kćeri Boga, znajući da ćemo zbog Isusa uvek biti Njegova ljubljena deca. Da li je i u vašem srcu Duh Božji povikao, „Oče, Oče“? Da li se osećate dovoljno sigurnim da mu možete poleteti u zagrljaj, znajući da niste samo dobrodošli već i da je čeznuo za vama? Da li ste se vratili u svoje detinje obožavanje svog Oca koji isijava iz vas kada je On blizu? Dok ne osetite ovu slobodu, uvek ćete biti sluga koji živi sa nesigurnošću, očekujući da će sutra dobiti svoju otpremninu.

Kao Božjoj deci, naše nasleđe nam je osigurano, možemo mu hrabro prići i izneti svoje zahteve, možemo biti sigurni da on zna šta je najbolje za nas i da sve što se događa u životu ima za cilj da nam pomogne da dublje shvatimo vrednosti Božjeg carstva i da se oslobodimo ropstva života na baterije.

Sećate se da smo u šestom poglavlju diskutovali o posebnom zadatku sa kojim se Bog suočio kada je pokušavao da vrati ljudski rod u svoj zagrljaj? Ponovićemo ove stavke. Oporavak ljudskog roda zahteva nekoliko stvari:

1. Pronalaženje načina kojim će se ljudima dati mudrost da prepoznaju svoju očajnu situaciju, zajedno sa načinom na koji će biti uticano na njih u pravom smeru bez kršenja njihove slobode izbora.
2. Pronalaženje načina kojim će im se pokazati da su imali pogrešnu sliku o Božjem karakteru i carstvu i da im nekako pokažete da ih On zaista voli.
3. Pronalaženje načina kojim će se osloboditi osećaja krivice i nesigurnosti i povratak njihovog pravog identiteta i vrednosti kao Božje dece.
4. Pronalaženje načina na koji će moći da povrate smisao svog postojanja i svoje sudbine.
5. Za sve navedeno je potrebno vreme. Adam i Eva su odbacili svoje živote, pa im je bio potreban sistem održavanja u životu da bi im dao vremena da izaberu i odluče.
6. Dok sve ovo čini, Bog mora održati načela pravde. On ne može da ignoriše njihovu pobunu i da kaže da je sve u redu. Mora postojati kazna za pobunu. Ova kazna je potpuno odvojena od posledica greha. To što su izbačeni iz rajskog vrta nije bila kazna za greh već posledica njihovog izbora.

Isusov rad, Njegova služba, smrt i vaskrsenje su nam obezbedili rešenje za svih šest izazova. Ko može pojmiti moć Hristovog krsta? To je mnogo dublje nego da samo odbacimo svoje loše navike.

Nećete li kleknuti sada, pogledati ka krstu i videti svoje izbavljenje od života na baterije? Da li možete čuti glas sa neba koji govori da ste vi Njegovo ljubljeno dete koje je po Njegovoj volji? Nećete li zbaciti svoj teret krivice, ozlojeđenosti, ponosa i ogorčenosti i jednostavno dozvoliti da vam punina Njegove radosti ispuni dušu? Vi to možete! Upravo sada, ako već niste. Tajna bekstva iz lanaca života na baterije jeste da više niste sluga, već sin ili kćer.

17. Pad Vavilona

Udarili su kao munja. Nemački tenkovi su jurili preko Holandije i Francuske i za samo jednu noć ove države su se našle u rukama nacističke ratne mašine. Živeti u svojoj državi dok je okupirana je poražavajuće iskustvo. U to vreme moj otac je živio na severu Holandije u gradu Asenu.

Muškarci su bili naterani da služe Nemačkoj ratnoj mašini. Doušnici su uvek bili spremni da vas prijave strašnoj tajnoj policiji i u svako doba ste mogli očekivati da vam zakucaju na vrata i da odvedu vaše voljene koje nikada više ne biste videli. Nacistički režim je pokazao sve znake života na baterije, duh željan vladavine koji će eliminisati rivale, vladajući strahom i prikazivajući svoju moć sa đavolskim zadovoljstvom.

Rastrzanih i osiromašenih resursa, iznurena od tlačenja, Holandija nije bila spremna za zimu 1944–te. Niste smeli da napustite svoju kuću iz straha, jer kada biste se vratili ona ne bi više postojala, bila bi uništena i rasturena zbog drva za loženje. Hiljade su umirale od gladi i hladnoće. Koliko će još ovaj košmar trajati?

Dan kada su stigle savezničke trupe nazvali su “Ludi Utorak.” Nemci su uništavali mostove, municiju čineći što više štete dok su se povlačili. Moj otac se seća da su svi igrali na ulicama dok su saveznički vojnici delili hranu. Bilo je skoro neverovatno da se sve završilo –najzad je stigla sloboda!

Kainov duh je i dalje živ, i knjiga Otkrivenja nam otkriva da će neposredno pred Isusov drugi dolazak, ovaj diktatorski, nesigurni, ljubomorni i bezvredni duh imati jedan poslednji bljesak moći pre uništenja. Jovan je opisuje kao zver sa sedam glava i deset rogova koja izlazi iz mora.

I stadoh na pesku morskome; i videh zver gde izlazi iz mora, koja imaše sedam glava, i rogova deset i na rogovima njenim deset kruna, a na glavama njenim imena hulna. Otkrivenje 13:1

Ovoj zveri je data velika moć i autoritet nad svim narodima i ceo svet joj se klanja i potčinjava joj se.⁴⁴ Ova zverska moć je protivnik našeg odnosa sa Bogom koji je stvorio nebo i zemlju. Ona čini sve u pokušaju da privuče svet da joj se pokloni.

Razlog zašto je ova zver sa takvom lakoćom ubedila ceo svet da je sledi, je zato što se napaja baterijama. Ona govori jezikom kojim i mi prirodno govorimo. Ona nas ohrabruje da nađemo svoj identitet kroz naš učinak i trud, i ohrabruje nas da se sastanemo sa Bogom pod našim uslovima, podnoseći našu sopstvenu bezvrednu žrtvu, očekujući da će se Bog povinovati i prihvatiti naše obožavanje. Većina sveta nalazi se pod moći ove zveri, ali nije ni svesna toga. Kada svet odbaci načela slobode i vrati se pod globalnu vlast kroz silu i moć, to će, jednostavno rečeno, biti otvorena manifestacija onoga što se krije duboko u srcima svih nas.

Bog ne sedi besposlen ne čineći ništa. On šalje poslednju poruku da upozori svet da se ne predaje ovoj zverskoj moći. Ona dolazi u obliku tri poruke. Prva poruka poziva ljudski rod da pazimo i podseća nas da bismo svi trebali da se poklonimo Bogu koji je stvorio nebo i zemlju. Zatim, ukazuje nam na Isusovu žrtvu i podseća nas da Kainova žrtva nikada ne može biti prihvaćena od Boga. Mi nikada ne možemo zaslužiti naklonost od Boga, ona nam je obezbeđena kroz Jagnjetovu krv.⁴⁵

Bog nas tada podseća na jednu veoma važnu istinu. On nam je objašnjava na sledeći način:

I dugi anđeo ide za njim govoreći: pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnim vinom kurvarstva svojega napoji sve narode. Otkrivenje 14:8

Zašto Bog koristi termin Vavilon? Kada pogledamo u Bibliji, vidimo da je Nevrod sagradio grad Vavilon. Nevrod je bio značajna ličnost. Biblija nam govori "A početak njegovu carstvu beše Vavilon i Oreh i Arhad i Halani u zemlji Senaru."⁴⁶ Nevrod je bio prvo ljudsko biće koje je osnovalo sopstveno carstvo. U jednom momentu, oženio je sopstvenu majku, što ukazuje da je potekao iz disfunkcionalne porodice. Postoje i naznake da je Nevrod ubio svog oca da bi oženio svoju majku. Koji god

⁴⁴ Otkrivenje 13:2,7

⁴⁵ Otkrivenje 14:2,7

⁴⁶ 1. Mojsijeva 10:10

da je slučaj, Nevrodov dom nije bio zasnovan na načelima Božjeg carstva, gde su porodične veze svete.

Tolika je bila Nevrodova nesigurnost u sopstveni porodični život, da je postao poznat po tome šta je činio, radije nego da bude poznat po tome kome pripada. U 1. Mojsijevoj, u desetoj glavi, Biblija navodi rodoslov ljudskog roda. Svaki čovek je identifikovan po tome ko mu je bio otac. Njihov identitet je bio zasnovan na porodičnim vezama. To je način na koji Božje carstvo funkcioniše. Nevrod je, međutim, bio poznat po tome što je bio moćan lovac i moćan vladar.

Beše dobar lovac pred (ili protiv) Gospodom; zato se kaže: dobar lovac pred (ili protiv)⁴⁷ Gospodom kao Nevrod. A početak carstvu njegovu beše Vavilon i Oreh i Arhad i Halani u zemlji Senaru. Iz te zemlje izade Asur i sazida Nineviju i Rovot grad i Halah; to je grad veliki. 1. Mojsijeva 10:9–12

Nevrod, koji je bio vođen svojom nesigurnošću, imao je potrebu da se dokazuje. Stoga je počeo da pravi vojsku kako bi osvojio susedna porodična plemena. Jedan pronicljivi istoričar primećuje sledeće:

„Autoritet prethodnih vladara se oslanjao na rodbinske odnose, a nadmoć poglavara je bila oslikana kao roditeljski autoritet. Nevrod je, nasuprot tome, bio vladar teritorijama i ljudima, ali tek toliko da su oni bili samo njeni stanovnici, bez obzira na njihove porodične veze. Do tada su postojala velika plemena, porodice – društvo; sada su postale nacija, politička zajednica – država.“⁴⁸

Skoro ceo svet danas ide Nevrodovim koracima. Današnje vlade su političke i teritorijalne, a ne plemenske i nomadske. Interesantno je ispratiti Nevrodove postupke u kreiranju sistema zasnovanog na politici. Bog je označio ovaj sistem po prvom gradu koji je sagradio – Vavilonu. Obratite pažnju kako se suština Vavilona razvija u ljudskim srcima:

1. Počinje u detetu koje je udaljeno od svog oca
2. Zbog svoje nesigurnosti, konstantno traži odobravanje
3. Ova želja za odobravanjem često tera osobu da povlači očajničke poteze da bi neutralizovalo svoj osećaj praznine i bezvrednosti.

⁴⁷ Reč pred takođe može značiti protiv

⁴⁸ A.T Jones, *Empires of the Bible*, (Review and Herald Publishing, 1904) p 51.

Ovo je tajni sastojak zbog kojeg postajemo toliko zavisni od vavilonskog vina. Koliko nas nije bilo zatrovano osećajem beskorisnosti ili odlučnošću da se dokažemo pred drugima? Koliko nas je osećalo da je sav trud da zadovoljimo Boga potpuno propao i da nema svrhe više pokušavati? Koliko nas je bilo upleteno u borbu za prevlašću na poslu, u školi ili u crkvi i koliko teških i grubih reči smo koristili kao sredstvo samoodbrane ili u pokušaju da povećamo svoje malo carstvo? Zar ne pije ceo svet iz te čaše? Ako se ponašamo na ovaj način, zar nismo onda zaista robovi Vavilona?

Šta onda pad Vavilona u stvari znači? Izraz "Pade Vavilon" dolazi direktno iz Knjige proroka Jeremije 51:8, a nalazi svoj kontekst u poglavljima 50. i 51. Knjige proroka Jeremije.

U 50. poglavlju proroka Jeremije Bog opisuje svoj narod kao izgubljene ovce koje su bile odvedene na pogrešan put i koje su zaboravile gde im je mesto odmora. Božji narod je bukvalno zarobljenik Vavilona i mnogi od njih su zaboravili svoj pravi dom, svoje mesto odmora.

Ali, Bog nije zaboravio svoju decu, on daje sledeće divno obećanje :

Ovako veli Gopod nad vojskama: sila se čini sinovima Izrailjevim i sinovima Judinim; koji ih zarobiše, drže ih, neće da ih puste. Izbavitelj je njihov silan, ime mu je Gospod nad vojskama, On će doista braniti stvar njihovu da umiri zemlju i smete stanovnike Vavilonske. Jeremija 50:33.34

Potom u 51. Poglavlju Knjige proroka Jeremije čitamo sledeće:

Bežite iz Vavilona i izbavite svaki dušu svoju Da se ne istrebite u bezakonju njegovu, Jer je vreme osvete Gospodnje, plaća mu što je zaslužio. Vavilon beše zlatna čaša u ruci Gospodnjoj, kojom opoji svu zemlju; Vina njegova piše narodi, zato poludeše narodi. Ujedanput pade Vavilon i zarobi se; ridajte za njim; Donosite balzama za rane njegove, ne bi li se iscelio. Lečismo Vaivlon, ali se ne isceli; ostavimo ga i da ide svaki u svoju zemlju; Jer do neba dopire sud njegov i diže se do oblaka. Gospod je izneo pravdu našu; Hodite da propovedamo na Sionu delo Gospoda Boga svojega. Jeremija 51:6-10

U kontekstu ovog poglavlja, Božji narod je zarobljenik Vavilona. Oni su odvedeni stranputicom, ali Bog će ih izbaviti, ne zato što zavređuju, već zato što su Njegova deca.

I dok je izraz “Pade Vavilon“ izjava osude, u isto vreme je i obećanje slobode Izrailju, jer je Vavilon držao Izrailjce u ropstvu.

Pad Vavilona sadržan u drugoj anđeoskoj poruci, oslobađa Izrailj od sopstvene nesigurnosti, bezvrednosti i diktatorskog duha kojim nas prisiljava na greh. Kada prepoznamo da smo primljeni među voljene, da smo zaista Božja deca kroz Hristovu žrtvu, sva naša nesigurnost i bezvrednost nestaju i postajemo slobodna Božja deca.

Tri anđeoske poruke se takođe nazivaju i Ilijine poruke i nije slučajno što poslednji deo ove poruke, koja se nalazi u knjizi proroka Malahije 4:6, govori, “I On će vratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima njihovim.“ Drugim rečima, moć ove poruke će biti potpuno prikazana kada zaista poverujemo da smo Božja deca, ne zbog bilo čega što smo uradili, već onim što je Isus uradio za nas.

Odbacite Vavilon i njegovo načelo života na baterije. Ne budite više sluga, već povičite, “Ava, oče,“ i znajte da ste Njegovo voljeno dete. Kroz Hrista smo slobodni.